Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | *Ἀθῆναι, 7 Μαΐου 1938* | *Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 23*

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὰ εἶχαν ἐξαφανιστεῖ ὅλα σὰν σκιὲς χωρὶς ν' ἀφήσουν κανένα ἴχνος, κανένα σημάδι.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Καζιμὶρ εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ κατόρθωνε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Γιάννη Ἀλφάνη, ἐκεῖνον ποὺ εἶχε παραδώσει τὴν Ἀνναμπέλλα στὴ γριὰ Ὀνωρίνα. Αὐτὸς δίχως ἄλλο θὰ γνώριζε τὸ ἀληθινὸ ὄνομα καὶ τὴν καταγωγὴ τοῦ παιδιοῦ. Μὰ ὡστόσο ὅλες οἱ ἔρευνες ποὺ εἶχε κάνει γι' αὐτὸν στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο εἶχαν βγεῖ ἄκαρπες. Ἀπαντοῦσαν καὶ γιὰ τὸν Γιάννη Ἀλφάνη ὅ,τι καὶ γιὰ τὴν Ἀνναμπέλλα Λωράν: ὅτι πρόσωπο μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν βρισκόταν γραμμένο σὲ κανένα ἀπὸ τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, οὔτε ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς, οὔτε ἀνάμεσα στοὺς πεθαμμένους. Δὲν ἔμενε λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε δώσει στὴν Ὀνωρίνα ψεύτικο ὄνομα καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅπως καὶ γιὰ τὸ παιδὶ καὶ ἦταν σωστὴ τρέλλα νὰ ἐλπίζῃ πὼς τώρα, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν βρῇ χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα στοιχεῖο.

Ὁ ντέτεκτιβ ἀναστέναξε βαθειά. Μπροστὰ στὰ μάτια του παρουσιάστηκε ἡ μορφὴ τῆς Ἀνναμπέλλας, λεπτοκαμωμένη καὶ μικρούλα, μὲ τὸ κεφαλάκι της γερμένο στὸ πλάϊ, καὶ τὴ ματιά της καρφωμένα μακρυὰ ὅπως τὴν εἶχε ζωγραφίσει ἡ Γκρέτα στὸν «Θλιμμένον ἄγγελο».

Καὶ τότε μιὰ ἀκατανίκητη συγκίνηση πλημμύρισε τὴν καρδιὰ τοῦ δημοσιογράφου. Δὲν ἦταν πολὺ ἀσύνετο ἀπὸ μέρους τους ν' ἀφήνουν τὸ ἀθῶο αὐτὸ κοριτσάκι μόνο του, ἐκτεθειμένο σ' ὅλες τὶς παγίδες ποὺ τοῦ ἔστηναν οἱ ἐχθροί του; Ἡ ἐνέδρα ποὺ τῆς εἶχαν προετοιμάσει μέσα στὴν καλύβα τοῦ δασοφύλακα εἶχε ἀποτύχει, μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ φοβοῦνται ὅτι σύντομα θὰ τῆς ἔστηναν καμμιὰ καινούργια;

Ἕνα χέρι τὴν ἅρπαξε κι' ἕνα ἄλλο τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα (Σελ. 198, στ. α')

Κυριευμένος ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἀγωνία ὁ δημοσιογράφος πῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ κάλεσε τὴν Γκρέτα. Ἡ μελωδικὴ φωνὴ τῆς νεαρῆς Οὐγγαρέζας τοῦ ἀποκρίθηκε.

—Ἐσεῖς εἶσθε, Καζιμίρ; Τί συμβαίνει.

—Ἀκοῦστε, δεσποινὶς Γκρέτα. Μήπως εἴδατε σήμερα τὴν Ἀνναμπέλλα;

—Τὴν Ἀνναμπέλλα; Ὄχι, σήμερα δὲν τὴν εἶδα. Γιατί; Τί τρέχει; Ἔχετε τίποτε νέα;

—Ὄχι, ἀγαπητή μου, μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνώχλησα. Θὰ περάσω ἀπόψε νὰ σᾶς δῶ.

Κρέμασε τὸ ἀκουστικό, ἔβαλε τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε ἔξω. Ἀνυπομονοῦσε νὰ συναντήσῃ τὴν Ἀνναμπέλλα. Ἀπὸ τὸ σπίτι της δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ γιατὶ ἡ γριὰ Ὀνωρίνα θὰ τὸν ἀνεγνώριζε. Τράβηξε λοιπὸν κατὰ τὸ Πάρκο μὲ τὴν πρόθεση νὰ πάῃ πρῶτα νὰ βρῇ τὸν Ριχάρδο. Εἶχε τὸ προαίσθημα πὼς ὁ ἐχθρὸς βρισκόταν κοντὰ καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ πάρουν ὅλα τους τὰ μέτρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Τὴν ἴδια σχεδὸν ὥρα καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα εἶχε ξεκινήσει γιὰ νὰ πάῃ στὸ πάρκο νὰ συναντήσῃ τὸν μικρό της φίλο. Δὲν τὸν εἶχε βρεῖ ὅμως καὶ τώρα γύριζε σιγά-σιγὰ στὸ σπίτι της. Εἶχε ἀρχίσει νὰ βραδυάζῃ καὶ τὸ σκοτάδι ἔπεφτε καὶ σκέπαζε τὰ δέντρα τοῦ πάρκου καὶ τὰ στενὰ δρομάκια ἀπ' ὅπου ἔπρεπε νὰ περάσῃ τὸ κοριτσάκι γιὰ νὰ πάῃ σπίτι του.

Ἄθελα της ἡ Ἀνναμπέλλα ἀνατρίχιασε καὶ ἄρχισε νὰ περπατάῃ γρηγορώτερα.

—Τί γρήγορα ποὺ σκοτεινιάζει τώρα, σκέφθηκε. Γιατί δὲν ἀνάβουν ἀκόμη τὰ φανάρια;

Μόλις εἶχε κάνει αὐτὴ τὴ σκέψη καὶ τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι ποὺ βρισκόταν στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου ἀνάφτηκε. Ἀπὸ κάτω του ἡ Ἀνναμπέλλα διέκρινε δυὸ ἄνδρες ποὺ στέκονταν ἐκεῖ σὰν νὰ τὴν ἐπερίμεναν. Μόλις τὴν εἶδαν τὴν πλησίασαν.

—Δὲν μοῦ λές, κοριτσάκι μου, τὴ ρώτησε ἕνας ἀπ' αὐτούς, μήπως εἶδες μιὰ γριὰ κυρία;...

Ἡ Ἀνναμπέλλα φοβισμένη κού-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΜΥΘΟΣ ΟΡΝΕΩΝ

Μίαν φορὰν τὰ ὄρνεα [1] ἠθέλησαν νὰ στήσουν
Ἀφέντην εἰς τὴν μέσην τους καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν.
Καὶ τὸ παγώνι στάθηκε κι' ἤθελε παρρησίᾳ
Εἰς ὅλ' ἀφέντης νὰ γενῇ, νὰ ἔχῃ ἐξουσία.
Μὰ μιὰ τοῦ ἀποκρίθηκε κουρούνα καὶ τοῦ εἶπε:
— Δὲν εἶσαι ἄξιον ἐσύ, κι' ἀπὸ τὴν μέσην λεῖπε.
Ὁ ἀετὸς σὰν μᾶς εὑρεῖ καὶ θέλῃ νά μᾶς σώῃ,[2]
Κἂν ἕνα [3] ὄρνεον ἐσὺ δὲν θέλεις τὸ γλυτώσει.

(ΙΣ΄ Αἰώνας) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΙΤΩΛΟΣ

1. Τὰ ὄρνεα = τὰ πουλιὰ γενικῶς, ὅπως καὶ στὴν ἀρχαία αἱ ὄρνιθες.— 2. Νὰ μᾶς σώσῃ = νὰ μᾶς ἁρπάξῃ.—3. Κἂν ἕνα=κανένα, οὔτ' ἕνα.

νησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικὰ καὶ θέλησε νὰ φύγῃ

Μὰ ἡ δύστυχη δὲν πρόφθασε. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο χύμηξε κατὰ πάνω της καὶ μὲ τὸ χέρι του τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα. Ἡ Ἀνναμπέλλα θέλησε νὰ ἐλευθερωθῇ μὰ οὔτε νὰ κουνηθῇ δὲν μποροῦσε. Θέλησε νὰ φωνάξῃ, μὰ οἱ φωνές της δὲν ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ ἔνοιωσε νὰ πνίγεται.

Δίχως νὰ μπορέσῃ νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίσταση κουβαλήθηκε σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ βρισκόταν σταθμευμένο παρακάτω. Ἀπὸ τὸν κρότο τῆς μηχανῆς κατάλαβε ποῦ τὴν εἶχαν βάλει. Τότε ἀντιλήφθηκε πὼς βρισκόταν πιὰ στὴν ἀπόλυτη κυριαρχία τῶν δύο ἀγνώστων καὶ ἡ συναίσθηση τοῦ κινδύνου τὴν ἔσπρωξε νὰ κάνῃ μιὰ τελευταία προσπάθεια.

Δοκίμασε νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια της γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὰ τζάμια τοῦ αὐτοκινήτου, μὰ τὰ κουρτινάκια ἦταν κατεβασμένα καί, ἄλλωστε καὶ σηκωμένα ἀκόμη ἂν ἦταν, κανένας δὲν θἄτρεχε νὰ τὴν βοηθήσῃ γιατὶ ὁ δρόμος τὴ στιγμὴ ἐκείνη βρισκόταν ὁλότελα ἔρημος.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔπεσε ἀπελπισμένη στὸ κάθισμα. Τὸ αὐτοκίνητο κυλοῦσε ἀθόρυβα, μὲ σβυσμένα ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ φῶτα κι' ἔτσι τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσῃ τὰ πρόσωπα τῶν κακούργων. Καὶ τότε μᾶλο ποὺ ἡ ζωὴ τὴν εἶχε μάθει νὰ εἶναι θαρραλέα, τὴν κυρίευσε ἕνας φόβος ἀπερίγραπτος, τὴν ἔπιασε σωστὸς πανικὸς καὶ ἔβγαλε μιὰ ἄγρια φωνὴ τρόμου. Χύμηξε ξανὰ κατὰ τὸ παράθυρο· μὰ πρὶν νὰ τὸ φτάσῃ τὴ σταμάτησε τὸ τεντωμένο μπράτσο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀπαγωγεῖς της, ἐνῶ ὁ ἄλλος τὴν τραβοῦσε κατὰ πίσω λέγοντάς της ἀπότομα:

—Ἔ, μὴ φωνάζῃς ἔτσι γιατὶ θὰ σὲ κάνω νὰ σωπάσῃς!

Ἡ μικρούλα ξέσπασε σὲ θρήνους. Οἱ λυγμοὶ τὴν τάραζαν καὶ ἔτρεμε ὁλόκληρη χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ συγκρατηθῇ. Τότε ἡ φωνὴ ποὺ τὴν εἶχε φοβερίσῃ πρίν, τῆς ξαναεῖπε τώρα πιὸ μαλακά:

— Πάψε, μὴν κλαῖς, δὲν θέλουμε νὰ σοῦ κάνουμε κακό.

Μὲ κόπο κατάφερε νὰ ἀρθρώσῃ:

—Ἀφῆστε με ἐλεύθερη.

— Θὰ σ' ἀφήσουμε, θὰ σ' ἀφήσουμε μόλις φτάσουμε, τῆς ἀπάντησαν.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ὥσπου νὰ καταλάβῃ ἡ Ἀνναμπέλλα τὴ σημασία ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια. Καὶ τότε μιὰ φωνὴ τῆς ξέφυγε:

— Ποῦ μὲ πηγαίνετε;

Δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντηση, μὰ ἄκουσε τοὺς δύο ἄντρες νὰ κουβεντιάζουν σιγανὰ μεταξύ τους. Ὕστερα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ τῆς εἶπε:

— Μὴ φοβᾶσαι, εἶναι γιὰ τὸ καλό σου.

— Μὰ ἐγὼ δὲν σᾶς ξέρω, διαμαρτυρήθηκε ἡ μικρούλα. Δὲν θέλω νὰ ἔρθω μαζί σας. Ἀφῆστε με νὰ κατέβω. Γιατί μ' ἁρπάξατε ἔτσι;

Ἡ ἴδια φωνὴ τῆς ἀπάντησε προσπαθώντας νὰ τὴν ἡσυχάσῃ:

— Αὔριο θὰ τὰ μάθῃς. Γιὰ τὴν ὥρα μὴ μᾶς ρωτᾶς τίποτε ἄλλο. Ἔχεις νὰ κάνῃς μεγάλο ταξίδι καὶ θὰ σὲ φελήσῃ ἂν κοιμηθῇς λιγάκι. Δὲν νυστάζεις;

—Ὄχι.

—Ἴσως ὅμως νὰ κρυώνῃς. Στάσου.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔνοιωσε στὰ πόδια της τὴ ζέστη μιᾶς μάλλινης κουβέρτας ἐνῶ τῆς ἔβαζαν κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι της ἕνα μαλακὸ μαξιλάρι.

Τὸ αὐτοκίνητο ἐξακολουθοῦσε νὰ κυλάῃ ἀδιάκοπα καὶ μιὰ περίεργη νάρκη κυρίευσε τὸ κοριτσάκι.

— Θ' ἀποκοιμηθῶ, σκέφθηκε. Δὲν πρέπει νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος. Ποιὸς ξέρει τί θὰ μοῦ κάνουν.

Κούνησε τὸ κεφάλι της μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ σηκώσῃ. Τῆς φάνηκε πῶς κατρακυλοῦσε στὸ κενό. Τὸ ναρκωτικὸ ποὺ εἶχαν ποτίσει τὸ μαξιλάρι ἔκανε τὴν ἐνέργειά του. Τῆς Ἀνναμπέλλας τῆς φαινόταν ὅτι σκέπαζαν τὰ μάτια της μὲ πέπλους. Ὕστερα οἱ πέπλοι αὐτοὶ ἔγιναν πυκνότεροι, ἔκλεισαν ἀπὸ πάνω της καὶ τὸ παιδὶ ἀποκοιμήθηκε.

Δὲν ξύπνησε παρὰ ἀπὸ πολλὲς ὧρες ἀργότερα. Νόμιζε πὼς εἶχε ἰδεῖ ἕναν φοβερὸ ἐφιάλτη καὶ πὼς τώρα βρισκόταν στὸ κρεββατάκι της. Μὰ ὅτον γύρισε καὶ κοίταξε καλύτερα, εἶδε νὰ πέφτῃ ἐπάνω της τὸ φῶς μιᾶς πράσινης λάμπας. Μὰ τέτοια λάμπα δὲν βρισκόταν στὴ κάμαρά της, στὸ σπίτι της θείας Ὀνωρίνας.

Σιγὰ-σιγὰ τὰ μάτια της ποὺ συνείθιζαν στὸ μισοσκόταδο, ἀρχίζαν νὰ ξεχωρίζουν τὰ σχήματα ἀπὸ τὰ διάφορα ἐπιπλα τοῦ δωματίου ποὺ ἦταν ὁλότερα διαφορετικὰ ἀπὸ τῆς καμαρᾶς της.

Μὰ ποὺ βρισκόταν; Τί εἶχε πάθει; Ἔτριψε καλὰ τὰ μάτια της, κούνησε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ διώξῃ τοὺς τελευταίους ἀτμοὺς τοῦ ὕπνου, καὶ βιάζοντας τὸ μυαλό της προσπάθησε νὰ θυμηθῇ.

Ἡ ματιά της ἔπεσε ἀπάνω στὴν κουβέρτα τοῦ κρεββατιοῦ. Ἦταν χνουδάτη, θαλασσιὰ μὲ κίτρινα λουλούδια.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ ὄνειρα ποὺ ξανάρχουνται τὰ ἴδια κάθε τόσο. Τὰ βλέπει κανένας κατὰ διαστήματα ἄταχτα, μικρότερα ἢ μεγαλύτερα, κάθε δυό, τρία ἢ καὶ περισσότερα χρόνια. Ἔτσι πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν τὸ «ἐπανερχόμενο» ὄνειρό τους—φαινόμενο ποὺ τὸ ἔχει σημειώσει κι' ἡ Ἐπιστήμη. Λοιπὸν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς εἶμαι κι' ἐγώ.

Ἕνα ὄνειρο τὸ βλέπω κάθε τόσο τὸ ἴδιο, στερεότυπο. Κι' εἶναι τόσο ὡραῖο, ὥστε ξυπνῶ πάντα μ' ἕνα συναίσθημα γοητείας κι' εὐτυχίας ζωηρότατο. Πηγαίνω, λέει, περίπατο, τὴ γλυκειὰ ὥρα ἑνὸς ἀνοιξιάτικου δειλινοῦ, εἴτε μόνος, εἴτε μὲ πρόσωπα ἀγαπητά μου. Στὴν ἀρχὴ περπατῶ στὴν πόλη, ἔπειτα βγαίνω στὴν ἐξοχή.

Ἡ πόλη εἶναι, λέει, ἡ Ἀθήνα. Κάπου ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατησίων ἢ τὴν ὁδὸν Κηφισσιᾶς ἔχω ξεκινήσῃ. Ἀλλ' ἅμα βρεθῶ καὶ προχωρήσω στὴν ἐξοχή, δὲν ξέρω πιὰ ἂν εἶμαι στὴν Ἀθήνα, στὴ Ζάκυνθο, ἢ ἀλλοῦ. Τὰ τοπεῖα μοῦ εἶναι ἄγνωστα. Κι' ἄξαφνα, προχωρώντας, βρίσκουμαι σ' ἕνα θαυμάσιο, παραδείσιο, τοπεῖο: Ἕνας μεγάλος, ἴσιος, πλατύς, λευκὸς δρόμος, ποὺ ἁπλώνεται μπροστά μου ἀτέλειωτος. Ἕνας γαλάζιος οὐρανὸς ἀπὸ πάνω σὰν κρυστάλλινος. Καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερά, σ' ὅλο τὸ μάκρος τοῦ δρόμου, δυὸ δεντροστοιχίες ἀπὸ πελώρια, πανύψηλα, καταπράσινα δέντρα, γεμᾶτα μεγάλα, κάτασπρα λουλούδια. Τὰ λουλούδια αὐτά, ποὺ κρέμουνται στὰ δέντρα σὰν τσαμπιὰ (βότρεις) ἀπὸ μικρά-μικρὰ λουλουδάκια, δεσπόζουν σ' ὅλο τὸ τοπεῖο. Οὔτε ἄνθρωπος φαίνεται πουθενά, οὔτε ζῶο, οὔτε πουλί. Κι' οὔτε φωνή, οὔτε κραυγή, οὔτε κελάδημα. Τὸ τοπεῖο μὲ τἄσπρα λουλούδια εὐωδιάζει σιωπηλὸ κι' ἔρημο. Καὶ μόνος μου ἢ μὲ τἀγαπημένα μου πρόσωπα, προχωρῶ ἐκστατικός, μαγεμένος. Ποῦ βγάζει ἄραγε ὁ θαυμάσιος αὐτὸς δρόμος; Στὸ παλάτι τῆς Εὐτυχίας; Δὲν τὸμαθα ποτέ. Γιατὶ ἡ ἴδια ἡ γοητεία ποὺ αἰσθάνουμαι μὲ κάνει καὶ ξυπνῶ, ὅπως θὰ μ' ἔκανε καὶ μιὰ ἀγωνία ἀπὸ κακὸ ὄνειρο ἢ ἕνας πόνος. Καὶ τὄραμα χάνεται. «Πάλι τὄνειρό μου—συλλογιέμαι. Τί νὰ σημαίνῃ; Γιατί, στὰ καλὰ καθούμενα, τὸ ξαναεῖδα, ἀπόψε;..»

Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ μένει συνήθως χωρὶς ἀπάντηση. Τρέχα γύρευε γιὰ ποιὸ λόγο ξαναβλέπει κανεὶς ἕνα παλιὸ ὄνειρο ἢ βλέπει ἕνα καινούργιο. Ἀλλὰ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ξανάειδα τὄνειρό μου, τὸ ἐξήγησα εὐκολώτατα. Τὴν προηγούμενη μέρα, κατὰ τὡραῖο ἀνοιξιάτικο δειλινό, εἶχα διασχίσει μὲ αὐτοκίνητο ὅλη τὴν ὁδὸν Πατησίων, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Λουκᾶ ὡς τὴν Ὁμόνοια. Ἦταν Σάββατο, παρκμονὴ Πρωτομαγιᾶς, καὶ δὲν ἔβλεπα παντοῦ παρὰ λουλούδια. Λουλούδια κομμένα, λυτά, λουλούδια δεμένα σὲ μπουκέτα ἢ σὲ στεφάνια. Ἄλλα τὰ εἶχαν ἀραδιασμένα σὲ τραπέζια καὶ τὰ πουλοῦσαν, ἄλλα τὰ κουβαλοῦσαν ἀγκαλιὲς ἢ σὲ καλάθια, γιὰ νὰ τὰ πουλήσουν. Κι' ἕνα πλῆθος ἄνθρωποι, νέοι, γέροι, κορίτσια, παιδιά, κυκλοφοροῦσαν στὰ πεζοδρόμια, ἢ ἔτρεχαν μὲ αὐτοκίνητα καὶ τράμ, ἢ στέκουνταν στοὺς σταθμοὺς καὶ περίμεναν νὰ ἐπιβιβασθοῦν. Εἶχε ἀρχίσει ἡ πρωτομαγιάτικη κίνηση. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος πήγαινε στὰ Πατήσια, στὴν ἐξοχή, νὰ ὑποδεχθῇ τὸ Μάη σὲ κανέναν ἀνθισμένο κῆπο, νὰ μείνῃ μέσ' στὰ λουλούδια ὣς τὴ νύχτα ἀργά, καὶ νὰ γυρίσῃ ἀνθοστολισμένος καὶ χαρούμενος... Μπορεῖ νὰ μὴ φαντάσθηκα ἕνα ὡραῖο, ἀνοιξιάτικο, ἀνθισμένο τοπεῖο γι' αὐτὴ τὴ γιορτή; Καὶ δὲν ἦταν φυσικὸ νὰ ἰδῶ στὸν ὕπνο μου τὡραιότερο, τὸ μαγευτικώτερο ἀπ' ὅσα ἤξερα—τὸ τοπεῖο τοῦ ὀνείρου μου, τὸν ἀπέραντο δρόμο μὲ τὰ πανύψηλα δέντρα, τὰ φορτωμένα ἀπὸ πελώρια ἄσπρα λουλούδια;

Ἀλήθεια, σ' ἕνα τέτοιο ὀνειρευτὸ τοπεῖο θὰ μποροῦσε κανεὶς νἀπαντήσῃ καὶ τὸ Μάη τὸν ἴδιο: ἕνα ὡραῖο γελούμενο παλλικάρι, μὲ ροδοκόκκινα μάγουλα καὶ ξανθὰ μαλλιά, ντυμένο στὰ πράσινα κι' ἀνθοστεφανωμένο. Νά τος! κρατεῖ καὶ στὰ χέρια του λίγα διαλεχτὰ λουλούδια—τριαντάφυλλα, κρίνους, πανσέδες, βιολέττες. Τὰ προσφέρει σ' ὅποιον ἀπαντᾷ, καὶ πάλι στὰ χέρια του φαίνουνται νέα λουλούδια, σὰ νὰ φύτρωναν ἀπὸ μέσα του τὴν ἴδια στιγμή. Ἔχει γιὰ ὅλους, ἀκόμα καὶ γιὰ κείνους ποὺ δὲν προφταίνουν νὰ τὸν ἰδοῦν: τοὺς τὰ στέλνει...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ζ΄

— Κωστάκη, ἂν εἶσαι φρόνιμος, θὰ σὲ πάω στὴ Γλυφάδα νὰ κάμῃς μερικὰ μπάνια. Μπῆκε βλέπεις, τὸ καλοκαίρι. Θέλεις;

Αὐτὰ λέει μιὰ μέρα ἡ μαμμά. Κι' ὁ Κωστάκης ἀναστατώνεται. Ἀκοῦς ἐκεῖ ποὺ δὲν θέλει νὰ πάῃ στὴ Γλυφάδα, νὰ μείνῃ καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἡμέρες, ἴσως κι' ἕνα μῆνα, νὰ κάμῃ τὰ μπάνια του! Τί χαρά, τί διασκέδαση!.. Θέλει ὅμως νὰ κάμῃ καὶ τὴν ἐπίδειξή του. Καὶ τρώγεται τὴ μαμμά του νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἕνα καινούργιο κι' ὡραῖο μπανιερό.

— Μάλιστα, ἀφοῦ εἶσαι φρόνιμος, θὰ σοῦ ἀγοράσω, λέει ἡ μαμμά.

Καὶ πηγαίνουν σ' ἕνα μαγαζὶ γιὰ νὰ διαλέξουν. Τοὺς δείχνουν κάθε

λογῆς μπανιερὰ γιὰ παιδιὰ—κόκκινα, γαλάζια, πορτοκαλιά, ἄσπρα, ριγωτά, μονόχρωμα ἢ μὲ σχέδια. Κι' ὁ Κωστάκης διαλέγει ἕνα ὁλοκόκκινο σὰν παπαρούνα. Μ' αὐτὸ θὰ κάμῃ τὴ φιγούρα του.

— Εἶναι πολὺ γερό, λέει ὁ ἔμπορος, ἀλλὰ καὶ τὸ παιδὶ εἶναι κάπως μεγάλο. Ἂς πάρῃ καλύτερα αὐτὸ τὸ γαλάζιο ποὺ θὰ τοῦ ἔρχεται ἴσα-ἴσα.

— Ναί, ναί, αὐτὸ τὸ γαλάζιο νὰ πάρῃς, λέει κι' ἡ μαμμά.

Ἀλλὰ ὁ Κωστάκης δὲν θέλει τὸ γαλάζιο. Ἐπιμένει νὰ πάρῃ τὸλοκόκκινο. Καὶ τόσο πολύ, ὥστε ἡ μαμμὰ ὑποχωρεῖ.

— Παρ' το, λέει, ἀλλὰ νὰ ξέρῃς, πὼς θὰ εἶσαι γελοῖος. Αὐτὸ μόνο τοῦ χρόνου θὰ σοῦ ἔρχεται καλά.

Καὶ πραγματικῶς, ὅταν πηγαίνουν στὴ Γλυφάδα κι' ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ὁ Κωστάκης κουρδίζει τὸ καινούργιο του μπανιερό, τἄλλα παιδιὰ τὸν κοροϊδεύουν.

— Δικό σου εἶναι, τοῦ λένε, ἢ τὸ πῆρες δανεικὸ ἀπ' τὸ μεγάλον ἀδερφό σου;

Καμμιὰ ἐντύπωση δὲν κάνει ὁ Κωσνάκης κι' ἀπὸ μέσα του τὸ μετανοιώνει ποὺ δὲν ἄκουσε τὴ μαμμά του, νὰ πάρῃ τὸ ἄλλο μπανιερὸ ποὺ θὰ τοῦ ἔρχόταν. Ἀλλὰ τώρα εἶναι ἀργά. Ἂς τὸν κοροϊδεύουν. Αὐτὸ τὸλοκόκκινο θὰ φοράῃ. Ἐπειτα μπορεῖ νὰ τὸν κοροϊδεύουν κι' ἀπὸ τὴ ζήλεια τους. Κανένα ἄλλο παιδὶ δὲν ἔχει μπανιερὸ μὲ τόσο ὡραῖο χρῶμα...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ

Μέσα στὸν κῆπο ἔγιναν σπουδαῖα πράμματα αὐτὲς τὶς μέρες. Ἦταν ἕνας κῆπος τόσο μικρός, ποὺ μὲ τέσσερα βήματα πήγαινες ἀπ' τὴ μιὰ ὥς τὴν ἄλλη του ἄκρη· χωροῦσε ὅμως ἀρκετὰ λουλούδια καὶ στὴ μέση μιὰ μικρὴ μυγδαλιὰ ἄπλωνε τὰ λιγνὰ κλαδιά της γεμάτα μπουμπούκια.

Πρώτη-πρώτη ἀνακάλυψε τὸ νέο ἡ μολόχα.

Ἀπάνω στὰ στρογγυλὰ σὰν πιάτα φύλλα της, εἶδε νὰ περπατάῃ ἕνα πράσινο σκουλῆκι. Ἦταν λιγνὸ σὰ μύτη μολυβιοῦ καὶ τόσο μικρὸ ποὺ δύσκολα τὸ ξεχώριζε ἀπάνω στὸ πράσινο φύλλο.

— Μπά! εἶπε. Πῶς σκαρφάλωσε ἐδῶ πάνω αὐτὸ τὸ σκουληκάκι; μὰ ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἔπαψε νὰ τοῦ δίνῃ σημασία, ὁ ἥλιος ἦταν τόσο ὤμορφος, ἡ λιακάδα τόσο γλυκειά!

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες, τὸ σκουληκάκι εἶχε γίνει ἕνας χοντρὸς καὶ καλοθρεμένος σκουλήκαρος καὶ τὰ φύλλα τῆς μολόχας ἦταν γεμάτα τρύπες,

— Τί κακὸ εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔπαθα; παραπονέθηκε ἐκείνη στὰ ζουμπούλια, ποὺ σκορποῦσαν πιὸ πέρα τὴ μεθυστικὴ μυρωδιά τους. Αὐτὸ τὸ ζωάκι κοντεύει νὰ φάῃ ὅλα τὰ φύλλα μου. Κυτάξτε το πόσο μεγάλωσε!

— Δὲν πιστεύω νὰ φοβηθῇς ἕνα πρασινοσκούληκο; ἀπάντησε ἕνα ζουμπούλι καὶ κούνησε τὰ σπαθωτὰ φύλλα του, σὰν ἀξιωματικὸς ποὺ βασίζεται στὰ ὅπλα του. Ὁ πανσὲς ὅμως κούνησε σκεπτικὸς τὸ πολύχρωμο κεφάλι του καὶ εἶπε:

—Ὅλα πρέπει νὰ τὰ φοβᾶται κανείς».

Ἡ μυγδαλιὰ ποὺ ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ ἦταν ἀπασχολημένη νὰ ἑτοιμάζῃ τὰ ρόδινα μπουμπούκια της, ἔσκυψε νὰ πάρῃ μέρος στὴν κουβέντα· κι' ἅμα τέλειωσαν οἱ ἄλλοι πρόσθεσε μὲ ὑπερηφάνεια.

— Εὐτυχῶς ἐγὼ δὲν ἔβγαλα ἀκόμη φῦλλα κι' ἔτσι δὲν μὲ τρομάζει αὐτὸ τὸ σκουλῆκι.

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι σκουλῆκι, εἶπε ἐπὶ τέλους τὸ χοντρὸ ἐκεῖνο πράσινο ζωάκι. Εἶμαι κάμπια. Σὲ λίγες μέρες θὰ γίνω κάτι ποὺ δὲν τὸ φαντάζεται κανείς σας. Θὰ γίνω τὸ πιὸ ὡραῖο μέσ' στὸν κῆπο.

—Ἐσὺ τὸ πιὸ ὡραῖο; κορόϊδεψε πετώντας μιὰ χρυσόμυγα, ἐσὺ εἶσαι ὅλο κι' ὅλο μιὰ οὐρά, δὲν ἔχεις οὔτε κὰν ποδάρια. Τί φαντασμένο πλάσμα, Θεέ μου!

Ὡς καὶ τὰ σκουλήκια ἔβγαλαν τῆς μύτες τους μεσ' ἀπ' τὸ χῶμα καὶ τῆς φώναξαν:

—Ὅ,τι καὶ νὰ πῇς εἶσαι ἀδελφή μας.

Ἡ κάμπια ὅμως δὲ φάνηκε νὰ στεναχωρήθηκε ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸ κουτσομπολιό. Ἔτρωγε διαρκῶς καὶ κάθεμέρα μεγάλωνε καὶ πιὸ πολύ· ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τὰ φῦλλα τῆς μολόχας εἶχαν γίνει σὰν σουρωτήρια.

Κι' ἐνῶ ἡ μολόχα ἔτρεμε πῶς θὰ ξεραθῇ, ξαφνικὰ μιὰ μέρα ἡ κάμπια ἔπαψε τὸ φαΐ, μαζεύτηκε σ' ἕνα φῦλλο καὶ ἄρχισε νὰ βγάζῃ ἀπὸ τὸ στόμα της μιὰ ψιλὴ κλωστή, σὰν τῆς ἀράχνης.

Μ' αὐτὴν ἔπλεκε γύρω της ἕνα δίχτυ. Δούλευε μὲ πολλὴ προκοπὴ κι' ὅλα τὰ λουλούδια περίμεναν μὲ περιέργεια νὰ δοῦν τί θὰ κάνῃ. Κόντευε νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, ὅταν ἔβγαλε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν ἄσκημη μούρη της ἀπ' τὸ μπαμπακένιο σπιτάκι της καὶ τοὺς εἶπε:

— Καλὴ νύχτα σας, τώρα θὰ κοιμηθῶ πολλὲς μέρες κι' ὅταν θὰ βγῶ κανείς σας δὲ θὰ μὲ γνωρίσῃ.

Ἔπειτα κλείστηκε μέσα καὶ δὲν ξαναφάνηκε.

— Τί μυστήρια εἶν' αὐτά; μουρμούρισαν τὰ ζουμπούλια.

— Μὴν πιστεύετε ἐκείνους ποὺ λένε μεγάλα λόγια, εἶπε ὁ σοφὸς πανσές.

Ὁ ἥλιος ἔβγαινε καὶ βασίλευε πολλὲς μέρες.

Οἱ νύχτες ἄπλωναν τὰ σκοτεινὰ βελοῦδα τους τὰ κεντημένα μὲ ἄστρα κι' ἡ αὐγὴ στόλιζε τὰ φύλλα τῶν λουλουδιῶν μὲ δροσοσταλίδες. Τὸ κάτασπρο σπιτάκι τῆς κάμπιας ἔμενε πάντα κλειστό. Ἔλεγες πὼς ὅλοι τὸ ξέχασαν, ὅταν ἕνα πρωϊνὸ ἡ μολόχα ἄρχισε:

— Δὲ μοῦ λέτε τί ἔγινε ἐκεῖνο τὸ φαντασμένο σκουλῆκι;

— Πότε θὰ γίνῃ τὸ πιὸ ὡραῖο ἀπ' ὅλους μας; ρώτησε ἡ μυγδαλιὰ ποὺ ἦταν φορτωμένη λουλούδια καὶ καμάρωνε.

—Ἦταν μιὰ ἀδιόρθωτη ψεύτρα καὶ νόμιζε πὼς θὰ μᾶς γελάσῃ, ἀπάντησε ὁ πανσές.

Κι' ὅλοι συμφώνησαν πὼς ἡ κάμπια θὰ εἶχε ψοφήσει.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἥλιος βγῆκε λαμπρότερος. Ὁ ἀνοιξιάτικος οὐρανός, χαμογελοῦσε τὸ γαλανὸ χαμόγελό του στὸν κόσμο. Ἐκεῖ κατὰ τὸ μεσημέρι εἶδε πρῶτος ὁ πανσὲς ν' ἀνοίγῃ τὸ ἄσπρο σπιτάκι.

— Κοιτάξτε, φώναξε γελῶντας. Ἡ κάμπια βγαίνει πάλι.

Ὅλα τὰ λουλούδια γύρισαν κατὰ κεῖ καὶ εἶδαν νὰ βγαίνουν κάτι πολὺ λεπτὰ ποδαράκια, ὕστερα δυὸ κεραίες, ποὺ ἔψαξαν ἀκουμπῶντας ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ· ἔπειτα φάνηκε ἕνα ζωάκι μὲ τσαλακωμένα φτερά. Κάθησε στὸν ἥλιο, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια σὰ νὰ τὸ πείραζε τὸ πολὺ φῶς.

Κανεὶς δὲ μιλοῦσε καὶ τ' ἀεράκι ἀκόμη ἔπαψε νὰ παίζῃ μέσα στὰ φύλλα. Τὸ ζωάκι κουνήθηκε, ξεδίπλωσε τὰ φτερά του. Ἦταν κάτι μεγάλα, χνουδωτὰ καὶ ὄμορφα φτερά! Τὰ χρώματά τους ἦταν γλυκὰ ὅπως τὰ χρώματα τῶν λουλουδιῶν, ἦταν καφετιὰ μὲ κόκκινα καὶ κίτρινα σχέδια καὶ στὶς ἄκρες εἶχαν δυὸ στρογγυλὲς βοῦλες σὰ μάτια.

Ὅλα τὰ λουλούδια εἶχαν γυρισμένα τὰ μάτια τους ἀπάνω του, τὰ καπιτσίνια τεντώνονταν στὰ ψηλὰ κοτσανάκια τους γιὰ νὰ ἰδοῦν. Τότε τὸ ζωάκι τοὺς εἶπε:

— Εἶμαι ἡ πεταλούδα.

Ἄνοιξε διάπλατα τὰ πλουμιστὰ φτερά της κι' ἐπέταξε ἐλαφριὰ - ἐλαφριά.

Ἔκανε ἕνα γῦρο πάνω ἀπ'τὰ ξανθὰ κεφάλια τῶν ζουμπουλιῶν, ποὺ ἔμειναν ἔκστατικά· ἀνέβηκε ψηλὰ στὴν κορφὴ τῆς μυγδαλιᾶς, στάθηκε λίγο πάνω στ' ἄσπρα λουλούδια της κι' ὕστερα χάθηκε πίσω ἀπ' τὸν ψηλὸ μαντρότοιχο.

Τὰ λουλούδια ἔστεκαν βουβά, γεμάτα ἀπορία καὶ θαυμασμό. Μόνο μερικὲς τσουκνίδες, ποὺ ἦταν φυτρωμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου, ἔσκασαν στὰ γέλια.

ΦΩΤΩ Δ. ΜΙΧΑ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΜΑΪΟΣ

«Δὲν εἶν' ὁ βίος Μάϊος, αἰώνιος δὲν [εἶναι»!
Εἶπ' ὁ μπαμπᾶς, πὼς ἔγραψε παλιός [μας ποιητής·
Λουλούδια, κι'ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, πυκνό- [φυλλοι μυρσῖναι,
Θὰ σβύσουν σὰν πλακώσῃ τα, ὁ ἔξο [λοθρευτής,

Ὁ παγωμένος ὁ βορηᾶς, καὶ τ' ἄγριο [ξηροβόρι!
— Παιδιά μου, μὴ λυπόσαστε, θὰ ξα- [νανθίσουν πάλι·
Ὅταν γυρίσῃ ἡ ἄνοιξη, τῆς Δήμητρας [ἡ κόρη,
Καὶ τὰ δεχθῇ, ὁλόχαρη, σὲ μιὰ δροσά- [τη ἀγκάλη!

Κοὶ τὴ ζωή, ἀπόνετα, τὰ βάσανα τὴ [δέρνουν
Ἀγκομαχᾶ, τσακίζεται, μὰ πάλι ξανα- [νοιώνει,
Χαρές, τὰ τόσα βάσανα στὴ λήθη συ- [νεπαίρνουν,
Ζωὴ πετᾶ χαρούμενη, ὅπου βογκοῦσαν [πόνοι!

ΦΑΚ

ΣΤΟ ΔΡΕΠΑΝΟ

Μόλις ἀφήσῃ κανεὶς τὴ γέφυρα, ποὺ χωρίζει σὲ δυὸ τὸν κόλπο τοῦ Ἀργοστολιοῦ, στὴν Κεφαλλονιά, βρίσκεται σ' ἕνα δρόμο φαρδύ, μὲ δένδρα, ψηλὰ καὶ μὲ φουντωμένα φυλλώματα, δῶθε καὶ κεῖθε. Καὶ καθὼς προχωρεῖ, βλέπει, δεξιά του, ψηλοὺς τοίχους νὰ ὀρθώνουνται, μὲ μιὰ σιδερένια πόρτα, κλειδωμένη μὲ σκουριασμένη ἁλυσίδα. Εἶναι τὸ κοιμητήρι τῶν Ἄγγλων. Μὰ Ἄγγλοι δὲν ὑπάρχουν πιὰ στὸ νησί. Καὶ τὸ κοιμητήρι τους δὲν ἔχει οὔτε ζωηρόχρωμα λουλούδια στοὺς τάφους, οὔτε δρομίσκους ἀνάμεσα, οὔτε λευκὰ μάρμαρα. Οἱ δρομίσκοι εἶναι γεμάτοι ἀγριόχορτα κι' οἱ ἐπιτύμβιες πλάκες, σκοῦρες πιὰ ἀπ' τὸ πέρασμα τῶν καιρῶν, χορταριασμένες κι' αὐτές. Τὰ ὀνόματα ποὺ ἔχουν χαραχτῆ πάνω τους, οἱ τίτλοι, οἱ ἡμερομηνίες καὶ τὰ ἐγκώμια, χάνονται μέσα στὴ μαυράδα τῶν μαρμάρων, πού, μιὰ φορά, ἀχτινοβολοῦσαν μὲ τὴ γυαλιστερή τους ἀσπράδα.

Κανεὶς δὲν ἔρχεται πιὰ νὰ στολίσῃ αὐτοὺς τοὺς τάφους μὲ λουλούδια, κανεὶς δὲν ἔρχεται νὰ γονατίσῃ μπροστά τους, νὰ τοὺς ραντίσῃ μὲ τὰ δάκρυα τους. Κι' οἱ νεκροί, ποὺ ἀναπαύονται ἀπὸ κάτω τους, στὰ σπλάχνα τῆς γῆς, κάτω ἀπ' τὶς σκιὲς τῶν κυπαρισσιῶν, θαρρεῖ κανεὶς πὼς συλλογίζονται μὲ μελαγχολία: «Κι' ὅμως. Μιὰ φορὰ περνούσαμε καμαρωτοί, μέσα στάμάξι μας μὲ τοὺς χρυσοὺς θυρεούς, μέσα σὲ λαμπρὲς στολές, μὲ τὰ παράσημά μας στὸ στῆθος, μὲ ὁλόκληρη ἀκολουθία. Κι' ὅλοι ἔκλιναν τὸ κεφάλι μπροστά μας...»

Λίγο παρέκει ἀπ' τὴν πύλη τοῦ κοιμητηριοῦ, ἀνάμεσα στὰ κυπαρίσσια, ἕνας λευκοφτέρουγος ἄγγελος, εἶναι ἡ μοναδικὴ φαιδρὴ νότα μέσα στὸ παρατημένο κοιμητήρι. Χαμηλοβλέπει. Μὰ δὲ στάζουν δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια του. Οὔτε τὸ στόμα του τὸ στραβώνουν οἱ θρῆνοι. Οὔτε χτυπᾶ μὲ τὰ χέρια τὸ στῆθος του. Αὐτὸς ἔρχεται ἀπὸ ψηλά. Μόλις μὲ τὰ δάχτυλα πατάει στὴ γῆ. Ὁ λευκός του ποδήρης χιτώνας, ποὺ πτυχώνεται, ἀνεμίζεται ἀκόμα. Μέσα στὶς χοῦφτες του κρατάει ἕνα μπουκέτο λουλούδια, ποὺ τὰ σφίγγει στὸ στῆθος του (*). Καὶ καθὼς τὰ χείλη του μόλις σαλεύουν, λέει κανεὶς πὼς μιλεῖ σὲ μιὰν οὐράνια γλῶσσα, ἀκατάληπτη στοὺς ἀνθρώπους.

Ὡστόσο, ἐγὼ διάβασα στὰ μάτια του ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ πῇ. Θαρρῶ πὼς δὲ γελάστηκα. Κάτι τέτοιο θὰ λέῃ: «Μὴ σᾶς θαμπώνῃ ἡ λάμψη. Μὴ κομπάζετε γιὰ τοὺς τίτλους σας. Οὔτε γιὰ τὴ γενιά σας. Οὔτε γιὰ τὰ πλούτη σας. Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ χάσετε κάποτε. . .». Ἴσως νὰ λέῃ κι' ἄλλα. Μὰ ἐκεῖνα τὰ λέει τόσο σιγά, ποὺ δὲν τἀκοῦνε παρὰ πολὺ λίγοι. Οἱ ἀνώτεροι ἄνθρωποι.

* * *

(*) Ὁ ὡραῖος ἄγγελος, ποὺ φτάνει στὴν τέχνη του τὴ Νίκη τῆς Σαμοθράκης, εἶναι ἔργο τοῦ Γεωργίου Μπονάνου, Κεφαλλῆνος.

Παραπέρα, σταματάει κανεὶς στὸ ἰταλικὸ κοιμητήρι. Καί, μόλις φτάσῃ στὴν Παναγία τοῦ Δρεπάνου, βρίσκει μιὰ πύλη ἀνοιχτή: Αὐτὸ εἶναι τὸ κοιμητήρι τῶν ὀρθοδόξων. Ἐδῶ βλέπει κανεὶς πολλὰ λευκὰ μάρμαρα. Λευκὰ μάρμαρα ποὺ στηρίζουν ληκύθους, προτομές, σταυρούς. Καὶ πολλὰ ἄνθη. Μῶδ, μπλέ, κίτρινα. Καὶ φανούς. Καὶ σιδερένια κάγκελλα. Καὶ ὀνόματα ποὺ διαβάζονται καθαρά. . .

Ὡστόσο, εἶναι κι' ἐδῶ πολλοὶ τάφοι, ποὺ τοὺς σκεπάζουν σκοῦρα, ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν καιρῶν, μάρμαρα. Κι' ὅπου τὰ ὀνόματα ποῦχουν χαραχτῆ πάνω τους, οἱ τίτλοι, οἱ ἡμερομηνίες καὶ τὰ ἐγκώμια, χάνονται μέσα στὴ μαυρίλα τῶν μαρμάρων, πού. μιὰ φορά, ἀχτινοβολοῦσαν μὲ τὴ γυαλιστερή τους ἀσπράδα. Εἶναι οἱ τάφοι ἐκείνων, ποὺ δὲν ἄφησαν κανένα φεύγοντας ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ἢ ποὺ κανένας δικός τους δὲν ἔμεινε στὸν τόπο τους.

Μὰ ὁ ὡραιότερος τάφος δὲν εἶναι τὰ μαρμάρινα μνημεῖα, ποὺ θυμίζουν ἀρχαίους ναούς. Εἶναι αὐτὸς ποὺ σκεπάζει, μὲ σεμνότητα, μιὰ πλάκα μακρόστενη, μ' ἕνα κιγκλίδωμα γύρω-γύρω. Σ' αὐτὸ τὸν τάφο βλέπει κανείς, πρῶτα-πρῶτα, ἕνα σταυρὸ σ' ἕναν κύκλο, ποὺ σχηματίζει τὸ φόντο του. Καὶ διαβάζει, σὲ καλλιγραφικὰ γράμματα:

Ἀνδρέας Λασκαράτος
1811—1901

Τίποτ' ἄλλο. Οὔτε τὄνομα τοῦ πατέρα του κάν. Ὁ Ἀντρέας Λασκα-

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μία μικρὴ Αὐστριακή.

Μιὰ μικρὴ Παριζιάνα

Ἕνας μικρὸς Τσέχος

ράτος δὲν ἦταν ἑτερόφωτο. Εἶχε δική του λάμψη. Ἦταν ὁ Ἀντρέας Λασκαράτος καὶ θὰ μείνῃ ὁ Ἀντρέας Λασκαράτος.

Εἶναι ὁ μαχητής. Ὁ παρεξηγγηγημένος, ὁ κατατρεγμένος. Γιατὶ ἦταν ὁ Ἄνθρωπος. Τὸ φραγγέλιο. Ὁ «Λύχνος». . .

Μὰ τώρα δὲν τἄχει μὲ τὸν «κύριον Λομπάρδον». Οὔτε «καταφέρεται κατὰ τῆς Βουλῆς». Οὔτε εἰρωνεύεται τοὺς «φίλους συνδρομητάδες», ποὺ «20 λεφτὰ τὰ θεωροῦνε παράπολλα γιὰ νὰ ἔχουνε σωστὴν τὴν συλλογὴν τῶν φύλλων μιᾶς οἰκογενειακῆς ἐφημερίδος», ἐνῶ «αὔριο δὲ θέλ' εἶναι παράπολλα 20 σελλίνια» γιὰ νὰ πᾶνε «εἰς τὸ Θέατρον ὁ «Κέφαλος» », ὅπου «θὰ καῇ ἐν πλήρει πομπῇ καὶ παρατάξει ἡ Διαολαποθήκη τοῦ Κυρίου Ὀδδῆ». Τώρα, ἂν ἀνοίγῃ τὸ στόμα μέσ' ἀπ' τὸν τάφο του, τἀνοίγει γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν προσκυνητή του καὶ νὰ τοῦ θυμίσῃ, πῶς ὅ,τι ἀπομένει ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔζησαν ἕναν καιρό, δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἀνάμνησή τους. . .

Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι σὺ ποὔρθες ἐδῶ
Νὰ ρίξῃς μιὰ ματιὰ στὸ ἐνθύμημά μου,
Φίλε ἐπισκέφτη, ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ.
Σὺ τώρα θὰ θυμᾶσαι τὰ δικά μου,
Ὅ,τι σ' ἐσένα μ' ἔκανε γνωστό·
Μὰ ἐμὲ σκεπάζει ἡ γῆ τὰ λείψανά μου,
Ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ σ' αἰσθανθῶ.
Ἔτσι κι' ἐσὺ μὴ χάνεσαι κοντά μου·
Δὲν κατοικόνται οἱ τάφοι ἀπὸ στοιχειά,
Γιὰ νὰ ἰδῇ ὁ Λασκαράτος τὴ μορφή σου,
Κι' ἐσὺ νὰ δῇς σὰν κάποια του θωριά.
Καὶ μόνον εἰς τὸ διάβα τῆς ζωῆς σου
Θυμόσουνε κι' ἐμὲ καμμιὰ φορά,
Γιὰ νὰ μὲ ζῇς εἰς τὴν ἐνθύμησή σου.

Καὶ κάτω ἀπ' τοὺς στίχους ἕνας κύκλος πάλι, σχηματίζει τὸ φόντο ἑνὸς ἀνάγλυφου λύχνου. Τοῦ «Λύχνου», ποὺ ὅμως ἔχει σβύσει πιὰ ἀπὸ χρόνια. . .

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὡστόσο μὲ τὸν καιρὸ ἡ ταραχὴ τοῦ Τὸμ χάθηκε, βαρέθηκε πιὰ νὰ ἔχῃ ἀδιάκοπα πονόδοντο καὶ γι' αὐτὸ τὸν κατάργησε καὶ ἂν τυχὸν κατάφερε ὁ Σὶδ νὰ βγάλῃ τίποτε ἀπὸ τὰ ἀσυνάρτητα παραμιλητά του, τὸ κράτησε ὁπωσδήποτε γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ἐντούτοις στενοχωριόταν φοβερὰ κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε τοὺς συμμαθητές του νὰ παίζουν κάθε τόσο τὴ νεκροφία καὶ νὰ κάνουν ἀναπαράσταση τῆς σκηνῆς τοῦ νεκροταφείου, πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἔφερνε μπροστά του ζωντανὰ τὰ περιστατικὰ τῆς φοβερῆς ἐκείνης νύχτας. Στὸν Σὶδ φάνηκε παράξενο ποὺ ὁ Τὸμ δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ λάβῃ μέρος σὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιχνίδια, ἐνῶ αὐτὸς πάντα συνείθιζε νὰ εἶναι ὁ πρῶτος σὲ τέτοιου εἴδους πράγματα, καὶ ποὺ ἔδειχνε πραγματικὴ ἀποστροφὴ γι' αὐτά. Ὁ Σὶδ παραξενεύτηκε πολὺ ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως πέρασε καὶ ἡ φούρια τῆς «νεκροφίας» καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν ἡσύχασε καὶ ἡ συνείδηση τοῦ Τὸμ.

Κάθε μέρα ἢ τὸ ἀργότερο κάθε δυὸ μέρες κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ποὺ περνοῦσε τέτοια ἠθικὰ βασανιστήρια συνείθιζε ὁ Τὸμ νὰ βρίσκῃ κάθε εἴδους εὐκαιρίες γιὰ νὰ περνάῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ καγκελωτὸ παραθυράκι τῆς φυλακῆς καὶ νὰ δίνῃ στὸ «δολοφόνο» κάθε λογῆς μικρὰ δωράκια.

Ἡ φυλακὴ ἦταν ἕνα μισοερειπωμένο, στενόχωρο κι' ἐλεεινὸ παλιόσπιτο ποὺ βρισκόταν σ' ἕνα βάλτο ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία. Δεσμοφύλακα δὲν εἶχε γιατὶ σπάνια εἶχε καὶ πελάτες. Τὰ μικρὰ δῶρα ποὺ ἔφερνε ὁ Τὸμ στὸν Πόττερ τοῦ ἐλάφρωναν πολὺ τὴ συνείδησή του.

Οἱ κάτοικοι τοῦ μικροῦ χωριοῦ ἔνοιωθαν μεγάλη διάθεση νὰ γδάρουν τὸν Ἰνδιάνο Τζὸ καὶ νὰ τὸν ρίξουν στὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ νὰ τὸν κάνουν κομμάτια καὶ νὰ τὸν παραπέμψουν σὲ δίκη γιὰ τὴν τυμβωρυχία. Μὰ ὅλοι τους τὸν φοβόνταν τόσο πολύ, ὥστε κανεὶς δὲν ἀποφάσιζε ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν πρωτοβουλία, κι' ἔτσι τὸν ἄφηναν νὰ κυκλοφορῇ ἐλεύθερα. Κι' ἐκεῖνος ὅμως εἶχε τὴν πρόνοια στὴν ἀνάκρισή ν' ἀρχίσῃ τὴν κατάθεσή του ἀπὸ τὸν καυγᾶ τοῦ γιατροῦ καὶ τοῦ Πόττερ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ οὔτε λέξη γιὰ τὴν τυμβωρυχία· κι' ἔτσι βρῆκαν ὅλοι πῶς τὸ φρονιμώτερο ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν ἦταν, γιὰ τὴν ὥρα τοὐλάχιστον, νὰ μὴ φέρουν τὴν ὑπόθεση στὸ δικαστήριο,

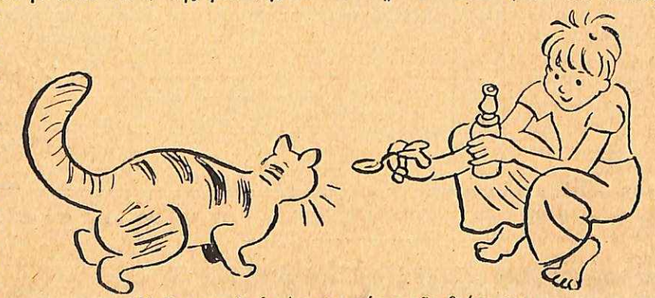

Ἦρθε κοντὰ ὁ κίτρινος γάτος τῆς θείας του.
(Σελ. 203, στ. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ὡστόσο ὅλες αὐτὲς οἱ περιπέτειες καὶ οἱ συγκινήσεις δὲν πέρασαν χωρὶς νὰ ἐπηρεάσουν τὴν ὑγεία τοῦ Τόμ. Ὁ μικρὸς εἶχε χλωμιάνει, δὲν εἶχε πιὰ ὄρεξη νὰ φάῃ, καί, τὸ ἀνησυχαστικώτερο σύμπτωμα ἀπ' ὅλα, ἔπαψε σχεδὸν νὰ κάνῃ ἀταξίες καὶ νὰ παίρνῃ κρυφὰ λιχουδιὲς ἀπὸ τὸ μπουφέ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ φαινόμενα ἀνησύχησαν ἐξαιρετικὰ τὴ θεία του καὶ ἡ καϊμένη δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ τὸν φέρῃ στὰ καλά του. Στὸ τέλος, σὰν εἶδε πῶς οὔτε τὰ φρέσκα αὐγά, οὔτε τὸ παραπανιστὸ γάλα, οὔτε οἱ μπριζόλες δὲν ὠφελοῦσαν σὲ τίποτε, ἔβαλε σ' ἐνέργεια τὰ γιατρικὰ καὶ τὰ διάφορα ἄλλα θεραπευτικὰ μέσα. Ἤξερε ὅλα τὰ μαντζούνια καὶ ὅλες τὶς θεραπεῖες τῆς μόδας καὶ ἐνθουσιαζόταν κάθε φορὰ ποὺ τῆς δινόταν εὐκαιρία νὰ τὰ δοκιμάσῃ, ὄχι στὸν ἑαυτό της, γιατὶ δὲν ἀρρώστα νε ποτέ, ἀλλὰ σ' ὁποιουδήποτε τῆς ἔπεφτε στὰ χέρια της. Ἦταν συνδρομήτρια σὲ ὅλα τὰ ἰατρικὰ περιοδικὰ κι' ὅσα καινούργια φάρμακα ρεκλαμάριζαν τὰ φίλους καὶ τοὺς γειτονές της, γιατὶ ἦταν ἀγαθὴ καὶ εὔπιστη κι' ἔπεφτε εὔκολα θῦμα.

Τότε ἦταν στὴν ἡμερησία διάταξη ἡ ὑδροθεραπεία καὶ ἡ ἀρρώστεια τοῦ Τὸμ τῆς ἦρθε κελεπούρι. Κάθε πρωὶ λοιπὸν τὸν κατέβαζε στὴν ξυλαποθήκη, τὸν ἔστηνε μέσα στὴ σκάφη καὶ ἄδειαζε ἐπάνω του καταρράκτες ὁλόκληρους ἀπὸ κρύο νερό, ὕστερα τὸν ἔτριβε δυνατὰ μὲ μιὰ πετσέτα ποὺ ἔγδερνε σὰν ξυστρὶ καὶ τὸν ἔπαιρνε μέσα. Τὸν τύλιγε μ' ἕνα βρεμένο σεντόνι καὶ τὸν ἔχωνε στὸ κρεββάτι κι' ἐκεῖ τὸν σκέπαζε μὲ ὅλες τὶς κουβέρτες ποὺ βρίσκονταν στὸ σπίτι,

ὥσπου ἵδρωνε ὁ Τὸμ καὶ ξεΐδρωνε καὶ «ὅσο ζουμὶ εἶχε μέσα του ἔβγαινε ὅλο ἀπ' τὸ πετσί του», ὅπως ἔλεγε κι' ὁ ἴδιος.

Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ὁ Τὸμ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ μελαγχολικὸς καὶ πιὸ χλωμὸς καὶ πιὸ ἀδύνατος. Σὰν εἶδε ἡ θεία του πῶς οἱ ψυχρολουσίες δὲν ὠφελοῦσαν, ἀποφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τὰ ἀτμόλουτρα, τὰ ντοὺς καὶ τὰ θερμόλουτρα. Μὰ τὸ παιδὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι μελαγχολικὸ σὰν συννεφιασμένη ἡμέρα. Τότε μαζὶ μὲ τὴν ὑδροθεραπεία ἡ θεία Πόλλυ ἔβαλε σ' ἐνέργεια καὶ τὸ κουάκερ καὶ τὸν τάϊζε πιάτα ὁλόκληρα ἀπ' αὐτὸ τέσσερις φορὲς τὴν ἡμέρα, ποτίζοντάς τον καὶ μὲ κάθε λογῆς μαντζούνια.

Μὰ ὁ Τὸμ δὲν παρουσίαζε καμμιὰ ἀντίδραση, καὶ αὐτὸ κατατρόμαζε ὥς τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς της τὴν ἀγαθὴ θεία Πόλλυ. Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ νικηθῇ αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία τοῦ Τόμ. Τότε ἄκουσε γιὰ πρώτη φορὰ γιὰ ἕνα θαυματουργὸ φάρμακο ποὺ τὸ ἔλεγαν «Πονοφόνον». Παράγγειλε εὐθὺς ἕνα μπουκάλι καὶ τὸ ἐδοκίμασε μὲ τὴ γλῶσσα της κι' ἔμεινε ἐνθουσιασμένη. Ἦταν φωτιὰ ἀναλυτή! Ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὴν ὑδροθεραπεία καὶ κρέμασε ὅλες της τὶς ἐλπίδες στὸ Πονοφόνον. Ἔδωσε τοῦ Τὸμ μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ καὶ μὲ βαθειὰ ἀγωνία στάθηκε νὰ ἰδῇ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἔ, τούτη τὴ φορὰ εἶχε βρεῖ αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε. Ἡ ἀδιαφορία εἶχε ὁριστικὰ διαλυθῆ. Τὸ παιδὶ δὲν θὰ ἔκανε διαφορετικὰ ἂν τοῦ εἶχαν ἀνάψει φωτιὰ στὰ σωθικά του.

Ὡστόσο ὁ Τὸμ κατάλαβε ὅτι ἦταν καιρὸς πιὰ νὰ ξυπνήσῃ. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ τὸν ἐξύψωνε στὸν ἑαυτό του, νὰ τὸν στόλιζε μὲ τὸν φωτοστέφανο τοῦ μάρτυρα, μὰ τώρα ἄρχισε πιὰ νὰ γίνεται ἀνυπόφορο. Ἔβαλε μὲ τὸ μυαλό του κάθε λογῆς σχέδια καὶ στὸ τέλος ἔκρινε ὥς τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ ἀπ' ὅλα νὰ προσποιηθῇ πῶς ἦταν κατενθουσιασμένος μὲ τὸ Πονοφόνον. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὸ γυρεύῃ τόσο συχνὰ ὥστε κατάντησε ἐνοχλητικὸς καὶ ἡ θεία του ἐπὶ τέλους τοῦ εἶπε νὰ τὸ παίρνῃ μόνος του καὶ νὰ τὴν ἀφήνει ἥσυχη. Ἂν τὴν πρόταση αὐτὴν τῆς τὴν εἶχε κάνει ὁ Σίντ, δὲν θὰ ἔδειχνε καμμιὰ δυσπιστία, μὰ ἐπειδὴ ἦταν ὁ Τὸμ πήγαινε κάθε τόσο καὶ κοίταζε κρυφὰ τὴν μποτίλλια. Πιστοποίησε ὅτι τὸ γιατρικὸ στ' ἀλήθεια λιγόστευε μὰ δὲν τῆς πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὅτι ὁ μικρὸς μεταχειριζόταν τὸ γιατρικὸ γιὰ τὸ καλὸ μιᾶς τρύπας ποὺ βρισκόταν στὸ πάτωμα τῆς τραπεζαρίας.

Μιὰ μέρα ἐνῶ ὁ Τὸμ καταγινόταν νὰ δώσῃ στὴν τρύπα τὴν τακτική της κουταλιὰ ἦρθε κοντά του γουργουρίζοντας ὁ κίτρινος γάτος τῆς θείας του, κοιτάζοντας τὸ κουτάλι μὲ λιχουδιὰ καὶ γυρεύοντας νὰ δοκιμάσῃ.

Ὁ Τὸμ εἶπε :

— Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, Πῆτερ, μὴ γυρεύεις πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ χρειάζεσαι· ἢ μήπως τὸ χρειάζεσαι ;

Ὁ Πῆτερ ἔκανε νόημα πὼς τὸ χρειαζόταν.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΑΝΟΙΞΗ

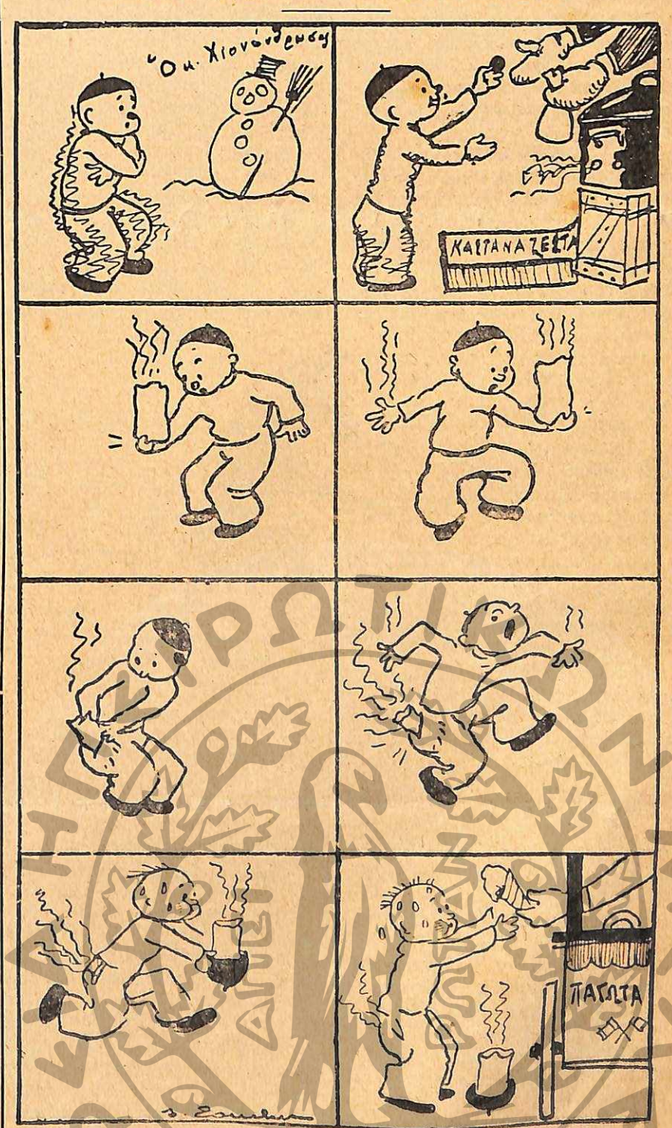

Τί κακὸ φέτος! Ἄνοιξη καὶ χιόνια! Χιονάνθρωπος, ζεστὰ κάστανα καὶ παγωτά! Μιὰ μέρα ὁ μικρὸς Γαβριὰς, ποὺ κρυώνει πολύ, ἀγοράζει κάστανα γιὰ νὰ ζεσταθῇ. Ἀλλὰ ζεσταίνεται τόσο, ὥστε τρέχει —καὶ βλέπετε σὲ τὶ κατάσταση— κι' ἀγοράζει παγωτό. . .

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΟΡΧΗΣΤΡΕΣ

Ὅσοι μένετε στὴν Ἀθήνα θὰ ἔχετε ἴσως ἰδεῖ πέρσυ μιὰ Οὐγγαρέζικη παιδικὴ ὀρχήστρα ποὺ ἐπὶ καιρὸ ἔπαιζε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς κινηματογράφους.

Μάθετε λοιπὸν πὼς παρόμοιες ὀρχῆστρες ὑπάρχουν πολλὲς σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Στὴ Λίλλη τῆς Γαλλίας ὑπάρχει μιὰ «ὀρχήστρα-Μπεμπὲ» ὅπου οἱ πιὸ «ἡλικιωμένοι» μουσικοὶ εἶναι 14 ἐτῶν.

Στὴν Ἀλγερία ὑπάρχει ἡ ὀρχήστρα τοῦ «Ἐλ-Μπίαρ» ποὺ εἶχε πέρσυ ἔρθει στὸ Παρίσι γιὰ τὴ γαλλικὴ ἔκθεση. Ὅλοι οἱ μουσικοί, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ντυμένοι μὲ τὶς εἰδικὲς κατάλευκες στολές τους ἔκαναν μιὰ μεγαλοπρεπέστατη παρέλαση ἀπ' τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, παίζοντας τὰ ὄργανά τους καὶ τὰ Παριζιανόπουλα ἔχασκαν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Ὡστόσο ὅλοι αὐτοὶ οἱ μικροὶ μουσικοὶ φαίνονται γέροι μπροστὰ στὴν παιδικὴ ὀρχήστρα μιᾶς παρισινῆς συνοικίας. Φανταστῆτε ὅτι ὁ ἀρχιμουσικὸς τῆς ὀρχήστρας αὐτῆς εἶναι μόλις τεσσάρων ἐτῶν καὶ ὁ τυμπανιστὴς μόλις τριῶν!

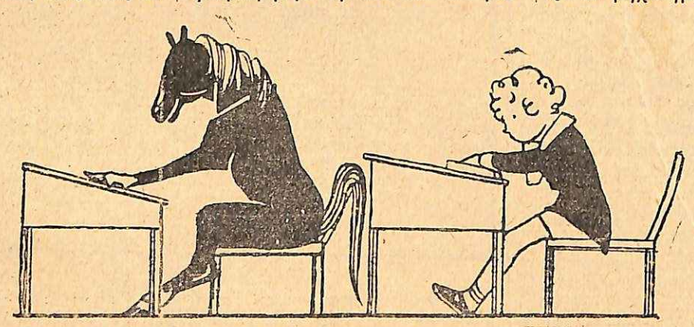

Τὸ ἄλογο στὸ σχολεῖο.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι: πὼς δὲν παίζουν ἀκόμη καὶ τόσο καλά, μὰ μὲ τὸν καιρὸ θὰ μάθουν.

ΕΝΑΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ ΠΟΥ ΕΠΕΣΕ ΑΠ' ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Ὅταν εἶσθε στὸ αὐτοκίνητο καὶ ταξιδεύετε προσέχετε νὰ κάθεστε καλὰ στὴ θέση σας γιὰ νὰ μὴν πάθετε ὅτι ἔπαθε ἕνας νεαρὸς ταξιδιώτης ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Ντωβίλλ στὸ Παρίσι. Λοιπὸν ἡ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου φαίνεται δὲν ἦταν καλὰ κλειστή, ἢ ὁ νεαρός μας δὲν βρισκόταν καθισμένος ὅπως ἔπρεπε καὶ σὲ μιὰ ἀπότομη στροφὴ βρέθηκε ὁ καϋμένος ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ κανένας εἴδηση.

Σὲ λίγο καλὰ-καὰ σηκώθηκε γιατὶ δὲν εἶχε σπάσει τίποτε καὶ μόνο ποὺ ζαλίστηκε λιγάκι.

Θέλοντας καὶ μὴ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πεζῆ καὶ σὲ λίγο ἔφθασε σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ ὅπου μόλις τὸν εἶδαν οἱ κάτοικοι τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια πανικόβλητοι!

Πανικόβλητοι; Ἄ, ναί ξέχασα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ ταξιδιώτης μας ἦταν ἕνα νεαρὸ λεονταράκι. Μὰ ὅσο κι' ἂν ἦταν γιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῶν ζώων οἱ χωρικοὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τρομοκρατηθοῦν τόσο γιατὶ τὸ λεονταράκι τὸ καϋμένο δὲν εἶχε διάθεση νὰ πειράξῃ κανέναν. Αὐτὸ τὸ κατάλαβε μόλις τὸ εἶδε ἕνας ἀγαθὸς φούρναρης τοῦ χωριοῦ καὶ μαζὶ μὲ τὸν χωροφύλακα ἔπιασε τὸ λεονταράκι καὶ τὸ πῆρε στὸ σπίτι του ὅπου τὸ φιλοξένησε μὲ ὅλους τοὺς τύπους.

Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀφεντικός του ποὺ τὸ ζητοῦσε σὰν τρελλὸς βρῆκε τὸ λεονταράκι του σῶο καὶ ἀκέραιο στὸ σπίτι τοῦ φιλόξενου φούρναρη, μὲ τὴν κοιλίτσα του φουσκωμένη ἀπὸ τὰ πολλὰ παξιμάδια καὶ κουλούρια ποὺ εἶχε φάει.

Ἐν τούτοις, μεταξύ μας, ἐγὼ πιστεύω ὅτι τὸ λεονταράκι θὰ προτιμοῦσε ὁ φούρναρης νὰ ἦταν χασάπης καὶ νὰ τοῦ εἶχε προσφέρει κανένα τρυφερὸ μπιφτέκι.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Πολλὰ παιδιὰ προτιμοῦν ἀντὶ νὰ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο νὰ τρέχουν στὰ χλοερὰ λειβάδια. Φαίνεται ὅμως πὼς καὶ πολλὰ ἀλογάκια ἐπιθυμοῦν τὸ ἀντίθετο. Αὐτὸ τουλάχιστο συνέβη στὴν καϋμένη τὴ Μελίκα, μιὰ χαριτωμένη ἐγγλέζα φοραδίτσα, ποὺ μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ ἔβοσκε στὸ καταπράσινο λιβάδι τῆς, πήδησε ξαφνικὰ τὸν φράχτη καὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ σχολεῖο ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ βρίσκοντας τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ μπῆκε μέσα μὲ φοβερὸ πάταγο καὶ τὰ ἔκανε θάλασσα.

Κανένα ἀπὸ τὰ παιδιὰ δὲν ἔπαθε τίποτε, μόνο μερικὰ θρανία ἔσπασαν κι' ἡ ἴδια ἡ Μελίκα ἡ καϋμένη πληγώθηκε ἀρκετὰ σοβαρά.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι «Ἕκαστος ἐφ' ᾧ ἐτάχθη ἐκεῖ καὶ μενέτω». Στὴν Μελίκα ἄρεσε νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο νὰ μάθῃ γράμματα καὶ σὲ πολλὰ παιδιὰ ἀρέσει νὰ τρέχουν ἔξω στὴν ἐξοχή. Καθώς βλέπετε ὅμως τὸ σχολεῖο εἶναι γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ τρέξιμο γιὰ τ' ἄλογα. Τὸ ἀντίθετο βγαίνει καὶ στοὺς δυὸ σὲ κακό.

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ ΜΑΣ

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἕτοιμος. Ὅταν ἐγκαινιάσθηκε, τὴν 25 Μαρτίου μ' ἕνα σύντομο κι' ὡραῖο λόγο τοῦ Βασιλιᾶ ἦταν ἀκόμα ἀτελής. Ἀλλὰ στὸ μεταξὺ τὰ μηχανήματα συμπληρώθηκαν καὶ σὲ λίγες ἡμέρες — ὥς τὶς 10 Μαΐου λένε — ἀρχίζει ἡ λειτουργία του κανονικά. Οἱ μεταδόσεις του δηλαδὴ θἀκούγουνται ὅπως καὶ τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν Σταθμῶν, ἀπ' ὅλο σχεδὸν τὸν κόσμο.

Ὡς τώρα τὶς ἄκουγαν μόνο στὴν Ἀθήνα καὶ τὰ περίχωρα. Ἔτσι πολλοὶ Ἀθηναῖοι, ποὺ δὲν εἶχαν πάει στὴν ἐκκλησιά, μπόρεσαν νὰ κούσουν, ἀπὸ τὰ σπίτια τους, τὴν ἀκολουθία τοῦ Ἐπιταφίου τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς καὶ τὴν Ἀνάσταση τὰ μεσάνυχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Ἀρκετὰ καθαρὰ μεταδόθηκαν κι' οἱ Θρῆνοι ἀπὸ τὴ Μητρόπολη — Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, Ἔρρανον τὸν τάφον κτλ. — καὶ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀνάστασης, καὶ τὸ «Δόξα τῇ ὁμοουσίῳ», καὶ τέλος τὸ Χριστὸς Ἀνέστη. Ἀκούσθηκαν ἀκόμα κι' οἱ καμπάνες, οἱ πένθιμες τῆς Παρασκευῆς κι' οἱ χαρμόσυνες τοῦ Σαββάτου.

Τί πρόοδος! τί θαῦμα!.. Οὔτε στὸν ὕπνο τους δὲν θὰ τὸ εἶχαν ἰδεῖ οἱ γηραιοὶ Ἀθηναῖοι. πὼς θὰ ἐρχόταν ἡμέρα ὅταν δὲν θὰ μποροῦσαν πιὰ νὰ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησιά, ποὺ καθισμένοι στὴν πολυθρόνα τους, στὴν κάμαρά τους, μ' ἕνα μηχάνημα δίπλα τους, θἀκούγαν τὶς ἱερὲς ἀκολουθίες σὰ νἆταν ἐκεῖ...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΣΤΟΝ ΔΙΑΓ. ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Ἴδε Ἀποτελέσματα στὸ φυλλάδιο 20)

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Εἴχαμε ἀποφασίσει νὰ κλείσουμε τὸ σχολειό μας μὲ μιὰ ἐκδρομὴ στὸ Μεγάλο Πεῦκο.

Θὰ πήγαινε μονάχα ἡ τάξη μας, ἡ ἕκτη Γυμνασίου μὲ τοὺς ἀγαπημένους της καθηγητάς.

Ξεκινήσαμε λοιπὸν κάποιο πρωὶ — τὴν προπαραμονὴ τῶν τελευταίων διαγωνισμῶν μὲ γέλια, φωνὲς καὶ τραγούδια. Ἡ παιδιάτικη ξενοιασιά μας δὲν ἔβλεπε καμμιὰ σοβαρότητα στὴν περίσταση. Κανεὶς δὲ σκεπτόταν πὼς βρισκόμαστε ὅλες μαζὶ γιὰ τελευταία φορά, πὼς βάζαμε τελεία σὲ μιὰ δεκάχρονη περίοδο χαρᾶς κι' ἀγάπης.

Κολυμπήσαμε εὔθυμα ὅλο τὸ πρωί, παίξαμε στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ τὸ μεσημέρι φάγαμε κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα. Ὕστερα ἀφίνοντας τοὺς καθηγητὲς ν' ἀναπαυθοῦν — δὲν εἶχαν τὴ δική μας ἡλικία καὶ ζοῦρλια ἐκεῖνοι — ριχτήκαμε πάλι στὸ παιχνίδι ἀπολαμβάνοντας χωρὶς καμμιὰ ἄλλη σκέψη τὸ ἄρωμα τῶν πεύκων, τὸ χρυσάφι τοῦ ἥλιου, τὴν ἐλευθερία μας, ἔστω καὶ λιγόχρονη.

Θυμηθήκαμε ὅσα παιχνίδια ξέραμε καὶ τὰ πιὸ παιδιάστικα ἀκόμα, μὰ τἄχαμε πιὰ ἐξαντλήσει ὅλα καὶ κοιταζόμαστε μάμηχανία, ὅταν κάποια πρότεινε νὰ παίξωμε τὸ «περνάει - περνάει ἡ μέλισσα».

Φυσικὰ δεχτήκαμε τὴν πρόταση μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ ἰαχές. Ἀμέσως χωρίστηκαν δυὸ νὰ βροῦν τὰ συνθήματα κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλες κάναμε οὐρά, πιασμένες ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἄρχισε μὲ κέφι τὸ παιχνίδι, μὰ σὲ λίγο παρατηρήσαμε κάτι παράξενο. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ εἶχαν πιαστεῖ ὅλα σχεδὸν τὰ παιδιὰ ἑνῶ ἀπ' τὴν ἄλλη δυὸ τρία μονάχα ἔκαναν οὐρά. Κι' ἡ διαφορὰ μεγάλωνε ὅσο προχωροῦσε τὸ παιχνίδι.

Τί νἆταν ἄραγε τὸ ἑλκυστικὸ σύνθημα;

Ἤμουν τελευταία, δηλαδὴ ὁ «κλέφτης» ὅπως λένε, κι' ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ ποῦνε φανερά.

Νὰ τί ἄκουσα λοιπόν:

«Τί προτιμᾶς; Τὴ ζωὴ τοῦ σχολείου ἢ τὴν ἄλλη τὴν ἐλεύθερη ζωή;»

Δίστασα λίγο μὰ πῆγα κι' ἐγὼ μὲ τὸ μέρος ποὺ εἶχαν πάει οἱ ἄλλες. Μὲ τὸ σχολειό.

Στὸ γυρισμὸ ἡ εὐθυμία μας εἶχε ἐξατμισθεῖ. Ἂν εἶχε φῶς μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἴσως θὰ βλέπαμε πολλὰ πρόσωπα δακρυσμένα. Μὰ τὸ φεγγάρι εἶναι τόσο διακριτικό!..

Ἀγκάθι

Β' Βραβεῖον—Μεγάλη Τάξις

ΑΠ' ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τρία χρόνια πέρασαν ἀπὸ κεῖνο τὸ ἐπεισόδιο· μὰ καὶ ὅλη μου ἡ ζωὴ δὲν θὰ μὲ κάμῃ νὰ ξεχάσω τὰ ὡραῖα πρωινὰ ποὺ περνᾶμε στὸ σχολειό.

Τὸ σχολεῖο μένει πάντα ἀλησμόνητο... Εἶναι ἡ καλλίτερη, ἡ γλυκύτερη ἐποχὴ τῆς ζωῆς...

. . . . . .

Ἦταν ἕνα χειμωνιάτικο πρωί. Τὴν πρώτη ὥρα ὁ καθηγητής μας ἔλειπε. Μαζευτήκαμε λοιπὸν ὅλοι γύρω ἀπὸ τὴν ἕδρα καὶ κουβεντιάζαμε.

Δὲν ξέρω ὅμως τί ἰδέα ἦρθε σ' ἕνα ἀπὸ μᾶς καὶ ἁρπάζοντας τὸ σφουγγάρι τὸ πέταξε σ' ἑνὸς τὴν πλάτη.

Αὐτὸ ἤτανε. Ἡ μπόμπα ἔσκασε κι' ἄπλωσε.

Ἐκεῖνος ἀγριεμμένος τότε τὸ ξαναπέταξε καὶ σὲ λίγη ὥρα ἕνα ἀπερίγραπτο πανδαιμόνιο ἐβασίλευε στὴν τάξη.

Κάποια στιγμὴ λοιπὸν γυρίζοντας τὸ κεφάλι, τρώω μιὰ δυνατὴ σφουγγαριὰ στὸ πρόσωπο ποὺ μὲ κανε νὰ ἰδῶ... τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα.

Γέλια ἀντήχησαν γύρω μου. Ἄναψα.

Ἄρπαξα τὸν κάτασπρο σπόγγο καὶ κρύφτηκα πίσω ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα γιὰ νὰ πετύχω τὸ φίλο μου. Αὐτὸς ποὺ εἶχε βγῆ ἔξω περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ μπῆ.

Ξάφνου ἀκούω σιγανὰ βήματα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. «Νάτος», ψιθύρισα καὶ βλέποντάς τον νὰ μπαίνῃ μεγαλοπρεπῶς, ἁρπάζω τὸ σφουγγάρι καὶ μ' ὅλη μου τὴ δύναμη τοῦ τὸ... σκάω στὸ πρόσωπο.

— Τὸν πέτυχα! φώναξα μ' ἐνθουσιασμό... Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ μαρμάρωσα στὴ θέση μου.

Ὤ συμφορά! δὲν ἦταν ἐκεῖνος, ἦταν ὁ.. γυμνασιάρχης μας. Εἶχε γίνει κάτασπρος.

Ἐγὼ δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ. Εἶχα γίνει πιὸ ἄσπρος ἀκόμη κι' ἀπὸ τὰ ροῦχα του. Στάθηκα καὶ τὸν κοίταζα τρομαγμένος. Οὔτε μιὰ λέξη δὲν βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη μου.

Αὐτὸς μὲ καλοκοίταξε ἔστρεψε γύρω τὸ βλέμμα του κι' ἀφοῦ τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ κρύψῃ ἕνα γέλιο ποὺ πλανόταν στὰ χείλη του.

— Στὸ καλό σας παιδιά, μᾶς ψιθύρισε. κι' ἐπροχώρησε...

Μπορῶ λοιπὸν ὕστερα, νὰ ξεχάσω τὸ σχολειό;

Δὸν Ζουάν

Β' Βραβεῖον, Μεγάλη Τάξις

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ἦταν οἱ μέρες τῶν διαγωνισμῶν. Εἴχαμε ἐξετασθεῖ σὲ ὅλα τὰ μαθήματα καὶ ἔμενε ἡ Ἱστορία. Τὸ μάθημα ποὺ δὲ χώνευε κανείς μας. Κατὰ κακὴ δὲ τύχη τὸ ἀπόγευμα ποὺ ἔπρεπε νὰ διαβάσουμε Ἱστορία ἦταν μιὰ σπάνια λιακάδα. Ὅλοι λοιπὸν συγκεντρωθήκαμε σὲ μιὰ κεντρικὴ πλατεία καὶ ἀποφασίσαμε νὰ διαβάσουμε μόνο τρίτη καὶ τετάρτη σταυροφορία.

Τὸ εἴπαμε καὶ τὸ κάναμε. Τὸ πρωὶ ποὺ συναντηθήκαμε στὸ σχολεῖο κανεὶς δὲν ἤξερε ἄλλο κεφάλαιο. Καὶ ἐκεῖ ποὺ συζητοῦσαμε ἀκοῦμε ξαφνικὰ τὴ φωνὴ τοῦ Μπάρμπα-Γιάννη:

— Ἡ τετάρτη τάξη ἀπάνω.

Ἕνα «ὤχ!» ἔφυγε ἀπὸ τὸ στόμα ὅλων μας. Σιγά, σιγὰ πήγαμε στὴν τάξη. Σὲ λίγο μπαίνει καὶ ὁ καθηγητής μας.

Ἀφοῦ μᾶς τακτοποίησε ὅπως ἤθελε εἶπε:

— Τὰ ζητήματα ἔτυχαν πολὺ εὔκολα, τὸ ἕνα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου καὶ τὸ ἄλλο στὴ μέση Καὶ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν τάξη.

Ὅλοι τότε καταλάβαμε τί εἴχαμε πάθει, καὶ κανένας δὲν μιλοῦσε, ὅλοι ἦσαν φοβισμένοι, καὶ σιωπηλοί. Νόμισα πὼς ἦταν καιρὸς νὰ δείξω τὴ ρητορική μου ἱκανότητα, μιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς στὴν τάξη καὶ θέλοντας νὰ ἐνθαρρύνω τοὺς συμμαθητάς μου ἀνεβαίνω στὴν ἕδρα καὶ ἀφοῦ κορδώθηκα σοῦ ἀρχίζω μιὰ πάρλα.

— Ἑλληνόπαιδες! Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι εἶσθε ἀπόγονοι ἐνδόξων ἀνδρῶν οἱ ὁποῖοι ἀντιμετώπιζαν κάθε κίνδυνο μὲ ψυχραιμία καὶ θάρρος...

Ζωηρὰ χειροκροτήματα μὲ διέκοψαν. Μιὰ καὶ δεὺ ἀφοῦ πέρασα πάνω ἀπὸ θρανία καὶ κεφάλια βρέθηκα στὴ θέση μου τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε ὁ καθηγητὴς στὴν τάξη.

Δὲν περίμενε πολύ, ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω κι' ἔξαφνα στέκεται, διστάζει, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ!

— Πρῶτο ζήτημα.

— Ὤχ!..

— Βασίλειος Βουλγαροκτόνος.

— Χαθήκαμε...

— Δεύτερο ζήτημα...

Εἴμαστε βέβαιοι πὼς θὰ δίναμε ἄστρες κόλλες. Ἀλλὰ ὄχι.

— ... Τετάρτη Σταυροφορία.

— Πῶς!; Ἀλήθεια!;

Τὸ τί ἀκολούθησε δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε.

Ὀρθιοι στὰ θρανία χειροκροτούσατον καλὸ καθηγητή μας ὁ ὁποῖος μᾶς καθησύχαζε μ' ἕνα γλυκὸ μειδίαμα γεμάτο ἀγάπη καὶ εὐχαρίστηση.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Ἀλήθεια δὲ σᾶς τῶπα; Ἕνα μεγάλο ὁλοστρόγγυλο ἄριστα στὴν... Ἱστορία.

Ὑδραιόπουλο

Γ' Βραβεῖον, Μεγάλη Τάξις

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ...

Σὲ μᾶς τὰ κορίτσια τὸ πιὸ πρόχειρο πρᾶμμα στὸ σχολεῖο εἶναι τὰ γέλια.

Δὲ χρειάζεται πολὺ πιπέρι γιὰ νὰ τὰ σκάσουμε! 'Ωστόσο ὁ κύριος καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς 'Ιστορίας, ὄχι νὰ γελάσουμε, οὔτε νὰ μιλήσουμε μᾶς ἄφηνε στὸ μάθημά του! Μᾶς ἔκανε τὸν αὐστηρό, ἴσως γιατὶ εἶναι ἀκόμη πολὺ νέος. Κι' ἀλήθεια, οἱ νέοι καθηγητὲς πάντα μᾶς κάνουν τὸν βαρύ, ἐνῶ μὲ τοὺς ἡλικιωμένους τὰ περνᾶμε θαυμάσια.

Λοιπὸν εἴχαμε Φυσικὴ 'Ιστορία.

Ἡ τάξη μας βρίσκεται στὸ ἰσόγειο, δυὸ παράθυρά της βλέπουν στὴν αὐλὴ κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶναι ἡ ἕδρα.

Ὁ κύριος καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς 'Ιστορίας παρέδιδε:

— Πρέπει ν' ἀγαπᾶμε τὰ ζῶα, νὰ τὰ προστατεύουμε, νὰ μὴ τὰ τυραννοῦμε, νὰ μὴ τὰ κτυπᾶμε...

Ἔλεγε κι' ἄλλα πολλά, ἀλλ' αὐτὰ πιὰ καμμιὰ δὲν τὰ πρόσεξε οὔτε τ' ἄκουσε γιατὶ μιὰ γάτα πήδησε ἀπὸ τὴν αὐλὴ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, στηλώθηκε στὰ μπροστινά της πόδια, κάθησε στὰ πισινά της κι' ἄρχισε νὰ μᾶς κοιτάζῃ τόσο νόστιμα, μά κάπου, κάπου κι' ἄγρια, σὰν νὰ μᾶς ἔλεγε:

—'Ακοῦτε τὰ λοιπόν, ἀκοῦτε τα.

Σ' ἄλλο μάθημα θὰ χαλούσαμε τὸν κόσμο ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὰ γέλια. Μά, ὅπως εἶπα, ὁ κύριος καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς 'Ιστορίας δὲν τὰ σήκωνε αὐτά· δὲν τόξε τίποτε νὰ στείλῃ νὰ φωνάξῃ τὴν κυρία Διευθύντρια. Ἴσα, ἴσα τώρα ἤτανε ἐνθουσιασμένος, ποὺ ἔβλεπε πόσο πολὺ προσέχαμε — τὴ γάτα δὲν τὴ πῆρε εἴδηση — καὶ δός του ρητόρευε καὶ ποιὸς ξέρει τί ἄλλα ἔλεγε γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν προστασία τῶν ζώων! Φαίνεται ὅμως στὰ τελευταῖα κάτι μᾶς ρώτησε, κι' ἐπειδὴ δὲν πῆρε ἀπάντηση μᾶς ξαναρώτησε, κι' ὅταν καὶ πάλι καμμιὰ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα της, νεύριασε καὶ χτύπησε δυνατὰ τὴ ρίγα ἀπάνω στὴν ἕδρα. «Νιάου!..» ἔκαμε τότε μὲς σ' αὐτί του, ἡ γάτα, ποὺ φοβήθηκε.

Ναί, μ' αὐτὸ δὲν τὸ περίμενε ὁ κύριος καθηγητής· ξαφνιάστηκε καὶ πήδησε ὡς ἀπάνω.

Ἐ, μὲ τὸ δίκιο μας πιὰ ἐμεῖς δὲ μπορέσαμε νὰ κρατηθοῦμε. Σκάσαμε κάτι γέλια, κάτι γέλια, ποὺ ποιὸς ξέρει πόσο θὰ βαστούσανε, ἂν δὲν ξέσπαζαν στὴν κακομοίρα τὴ γάτα:

Ὁ κύριος καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς 'Ιστορίας φουρκίστηκε, ἔχασε τὴν ψυχραιμία του καὶ μὲ τὴ ρίγα κτύπησε τὴ γάτα στὸ κεφάλι!

— Τὴν καϋμένη!» φωνάξαμε ὅλες μὲ μιὰ φωνή.

'Αττὲ 'Ιρὰμ
Β' Βραβεῖον, Μικρὴ Τάξις

ΤΑ ΔΥΟ ΡΟΛΟΓΙΑ

Ἕνα ρολόγι δὲν πήγαινε ποτὲ καλά. Ὁ δείκτης του ἄλλοτε σταματοῦσε ἀπ' τὴ σκουριά, κι' ἄλλοτε πάλι ἔτρεχε, ἀπὸ τὶς μισοχαλασμένες ρόδες του, κι' ἔτσι ἔδειχνε ὅλες τὶ ὧρες ἐκτὸς βέβαια τῆς ἀληθινῆς.

Μ' ὅλον τοῦτο κορίδευε κιόλας ἕνα πλαϊνό του ρολόγι ποὺ δὲν ἄξιζε παραπάνω, ἀλλὰ τουλάγιστο δὲν ἔδειχνε ἀπολύτως τίποτε, ἀφοῦ εἶχαν χαλάσει καὶ οἱ δεῖκτες του ἀκόμη.

— Κοίταξε πόσο ἀξίζω, ἔλεγεν τὸ πρῶτο. Ὅλοι μὲ συμβουλεύονται. Σὲ μένα θᾶρθουν τὶς πιὸ δύσκολες στιγμὲς τῆς ἡμέρας. Ἕνας κανονίζει τοὺς δείχτες τοῦ δικοῦ του ρολογιοῦ μὲ τοὺς δικούς μου, ἄλλος γιὰ τὸ ραντεβοῦ του ἐμένα συμβουλεύεται καὶ κανονίζει τὸ βῆμα του. Ὅλοι μὲ σέβονται, ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ὅλως διόλου ἄχρηστο ὅλοι φεύγουν μόλις ἀντικρύσουν τὸ δίσκο σου.

—Ἂς μὲ περιφρονοῦν, ἀπάντησε τὸ δεύτερο. Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἀπατῶ κανένα.

(Παράφραση) *Δοξασμένο Νησὶ* [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κωστάκης κι' ἡ Διλὴ σκύβουν σὲ μιὰ 'Ακροστιχίδα ἐξ 'Αντιθέτων.

— Τὸ 'Αντίθετον, Κωστάκη, τοῦ «ἀναψυχή»;

— Μά... «ἀνασῶμα»!

(Παλιό) *Ι. Κ.*

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ

(Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1937 φυλλ, 36)

1,—Στὴ σελίδα 313, στήλη α'. στίχος 14(«Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες») ἀντὶ *ἔφυγα θέλει ἔφαγα.*

2.—Στὴ σελίδα 314, στήλη β'. στίχος 6 («Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες») ἀντὶ *χάρηκε θέλει χάθηκε.*

3.—Στὴ σελιδα 315, στήλη α'. στίχος 27 («'Αθηναϊκὴ 'Επιστολὴ») ἀντὶ *ἀπώτερης θέλει ἀνώτερης.*

4.—Στὴ σελίδα 316' στήλη β'. στίχος 4 («ὁ Κιό-κιο») ἀντὶ *ἔτριζε θέλει ἔτριψε*

5.—Στή σελίδα 317, στήλη α'. στίχος 1 («ὁ Κιό-κιο») ἀντὶ *πόλη θέλει πάλη.*

6.—Στὴ σελίδα 318, στήλη α'. στίχος 15 («Πρὸς τὰ ἄστρα») ἀντὶ *ἔτρεχαν θέλει ἔτρεμαν.*

7.—Στὴ σελίδα 319, στήλη α'. στίχος 6 («Μικρὴ Κυριακὴ») ἀντὶ *πάψε θέλει πάρε.*

8.—Στὴ σελίδα 320, στήλη γ'. στίχος 65 («Μικρὴ Κυριακὴ») ἀντὶ *ναοῦ θέλει λαοῦ.*

9—Στὴ σελίδα 321, στήλη α'. στίχος 33 («Πατρίδα») ἀντὶ *βαραίνεται θέλει μαραίνεται.*

10.—Στὴ σελίδα 322, στήλη α'.στίχος 2 («Στὸν 'Αττικὸ οὐρανὸ») ἀντὶ *πόλο θέλει θόλο.*

Τὰ θεληματικά, τὰ ἑκούσια λάθη ἦταν δέκα. Φυσικὰ στὸ φύλλο εἶχαν μείνει καὶ μερικὰ ἄλλα τυπογραφικὰ λάθη, ἀκούσια αὐτά, ποὺ σᾶς εἶχα συστήσει νὰ μὴν τὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν σας. 'Ωστόσο ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ὑπῆρχε κι' ἕνα, τόσο πετυχημένο, ποὺ θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς εἶχε μπεῖ κι' αὐτὸ ἐξεπίτηδες. Στὴν 'Αλληλογραφία, σελ. 323, στήλη γ', στίχος 66, ἀντὶ *βιλλίτσα*, ἔχει μπεῖ ἡ λέξη *βαλίτσα.* Τὰ περισσότερα λοιπὸν παιδιὰ τὴν ἔπαθαν μ' αὐτὸ τὸ λάθος, κι' ἦταν τόσα πολλὰ ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ τὸ λάβω κι' αὐτὸ ὑπ' ὄψιν μου καὶ νὰ ὑπολογίζω 11 λάθη ἀντὶ γιὰ 10. Ἐννοεῖται ὅτι ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν βρεῖ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ λαθῶν, σὲ ἀνώτερη θέση μπαίνει ἐκεῖνος ποὺ ηὗρε τὰ σωστά. Καὶ τὰ 11 λάθη τὰ βρῆκε μόνον ὁ *Ρεμῆς*, ἀπὸ τὴ Μικρὴ Τάξη, ὁ ὁποῖος παραθέτει τὰ 10 τὰ σωστὰ κι' ὕστερα ἀναφέρει καὶ αὐτό. Παίρνει λοιπὸν τὸ βραβεῖο μὲ τιμὴ καὶ μὲ δόξα. 'Από τοὺς ἄλλους βραβευμένους, στὴ Μεγάλη Τάξη βρῆκαν ὅλοι τὰ δέκα τὰ σωστὰ καὶ τὰ βραβεῖα μοιράστηκαν μὲ κλῆρο. Στὴ Μικρὴ Τάξη μετὰ τὸ *Ρεμῆ* μόνον ἡ *Σίβυλλα* βρῆκε τὰ δέκα σωστὰ καὶ τὰ ἄλλα βραβεῖα συμπληρώθηκαν στὴ μνεία τοὺς λίγους ποὺ εἶχαν βρεῖ δέκα, μὲ δέκατο τὴ «βαλίτσα».

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πρόμαχος τῆς 'Ελευθερίας* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *'Αγκάθι* [18Ε], *Δαφνούλα* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δυγερὴ*[16Ε], *'Ε. Τσαμόπουλος* [16Ε], *Γκάλικ* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἕκαστον Πιτσιρίκος, Κ. Παπακωνσταντινίδης, Θηριοδαμαστής, Δοξασμένο 'Ακρωτῆρι, 'Ανθρωπάκος, Συριανός, Σαρπηδών, 'Υδραιόπουλο, Λορελάϊ.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἕκαστον: Διπρόσωπη, 'Ολυμπιονίκης, Φάνης Χ. Γκόφας, Κίρκη, Πούλια, Μαργαρίτα, Νοικοκυρούλα. Λήψη, Τρύπα στὸ Νερό, Παιχνιδιάρα, Χιονισμένο Δενδράκι.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἕκαστον: Τσιγγάνικο Βιολί. Ἔφη Καλλιθεάτις, 'Αφρόεσσα, Αἶνος, Ἄντυ Κόγκα, Στεφανος τῆς Δόξης, 'Ορεινὸς Κερκύρας, Παράξενη Μικρούλα, Μελέαγρος, 'Ηλέκτρα, Μερσεντές, Στέλλα Βιολάντη, Μελαχροινὴ Κατάσκοπος, Κατάσκοπος 33.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: Εὐάννα, Κόρη τοῦ Βορρᾶ, Σαλωνίτισσα, 'Ορεσιβία, 'Απόστολος Θεοδώρου, Τοξότης.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ρεμῆς*[20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σιβύλλα* [18 Ε], *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μύρτα Φλώρη* [16Ε], *'Αττὲ 'Ιρὰμ* [16Ε], *Παναχαϊκόν* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἕκαστον: 'Αθαν. Γ. Πετρόπουλος, 'Ερρίκος Λαγκαρντέρ, 'Απλῆ Ζωή, Σίφουνας, Βαρῶνος Δελλακάρτσερης.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 12 Ε] εἰς ἕκαστον: Πραξιτέλης, Σκορπιός, 'Αγύριστο Κεφάλι, Τόμπολα, Γλαῦκος, 'Αφανὴς Ἥρωας, Λοχαγὸς Ριχτόφεν, Μικρούλα Τραλαλά; 'Ατρόμητη Κολυμβήτρια Κυματίζουσα Κυανόλευκος, Ἄνθος Λύγης, 'Ηρὼ Σιδερῆ, Γαρύφαλλο, Γιάννης Καραμῆτσος, Δόνιφαν, 'Ατρόμητος Θαλοσσόλυκος, 'Αλεξία, Ἰ. Ἰωάννου, Ἡλιοπερίχυτη, Μικρὸς Φιλόσοφος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: Ρητοράκι, Παντοκράτειρα 'Ελλάς, Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, Ἔλγα, Ξανθὴ 'Υδραιοπούλα, 'Υδραϊκὸν Κῦμα, 'Ιζόλδη, Βασίλισσα Νεφερτίτι, Σόνια, Λαῖς Μπροῦνι, Λευκὴ 'Αραπίνα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: Χαραυγὴ τῆς Νειότης, 'Ανδρέας Βαλετόπουλος, Γλαυκῶπις 'Αθήνη, Ἥρως τῶν Θερμοπυλῶν, Τσούχτρα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3 Μαΐου 1938

ΧΑΡΗΤΕ καὶ τὸ σημ.ρινὸ δωδεκασέλιδο φυλλάδιο. Δὲν εἶναι πολὺ ὡραῖο; Καὶ δὲν τὸ λάβατε, ὅπως καὶ τὰ δυὸ προηγούμενα, γρήγορα; Γιατὶ οἱ ἀνωμαλίες στὸ τυπογραφεῖο τελείωσαν κι' ἔτσι ξαναγυρίσαμε στὴν παλιά μας τάξη. Στὸ ἑξῆς τὸ φυλλάδιό μου τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ θὰ εἶναι τυπωμένο, ἕτοιμο, κι' ὡς τὴν Κυριακή, ἢ τὸ πολὺ τὴ Δευτέρα, θὰ τὸ λαβαίνετε. Αὐτὸ γιὰ τὴν ὥρα. Γιατὶ ἀργότερα θὰ κατορθώσω νὰ τυπώνεται τὴν Πέμπτη γιὰ νὰ τὸ λαβαίνετε τὸ Σάββατο ἢ τὸ πολὺ τὴν Κυριακή.

Πολλοὶ μὲ ρωτοῦν γιὰ τὰ Εὔσημα τοῦ 1937. Ἔγιναν λοιπὸν κι' αὐτὰ καὶ στὸ ἐρχόμενο θὰ δημοσιευθοῦν τ' Ἀποτελέσματα.

Μικρὴ Λαίδη, χαίρω ποὺ δὲν σὲ ἀποθάρρυνε ἡ ἀπόρριψη τοῦ πρώτου κομματιοῦ σου, παρὰ μοῦ στέλνεις καὶ δεύτερο καί, πρὶν μάθῃς τὴν τύχη κι' αὐτοῦ, μοῦ ἑτοιμάζεις καὶ τρίτο. 'Αλλὰ γιατὶ «θὰ λυπηθῆς πολὺ» ἂν σοῦ ἀπορριφθῆ καὶ τὸ δεύτερο; Δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα καὶ δὲν ξέρω —μὲ τὴ σειρά του—ἀλλὰ ὅποια κι' ἂν εἶναι ἡ τύχη του, ἐσὺ πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς καὶ τὸ τρίτο.

Πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σου *Ροζαλένια* μὲ τὰ τόσα θέματα: τὰ μαθήματα τῆς Ε', ἡ ἔκθεσή σου στὴ δημοτική, ἡ διαφωνία τοῦ κ. Γυμνασιάρχη μὲ τὴ δημοτικὴ ποὺ μεταχειρίσθηκες, ἡ συμφωνία τοῦ ἑλληνιστῆ σου κι' ἄλλων «φωτισμένων» καθηγητῶν, ἡ παλιά μου *Μυρίνη*—πές της χαιρετίσματα—ἡ καθαρεύουσα τοῦ Παπαδιαμάντη, ἡ ἐκδρομὴ στὸ «ὁλόφωτο» Σούνιο, οἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἔκθεσή τοῦ Ζαππείου, ὁ πίνακας ποὺ σοῦ ἄρεσε περισσότερο, ἡ Ἄρτεμις ποὺ ἔμοιαζε μὲ 'Αφροδίτη, ἡ προτομὴ τοῦ Παλαμᾶ μὲ τὰ πυκνὰ φρύδια, γεμᾶτα σκέψη καὶ πεῖρα—τί ὡραῖα ὅλα! Καὶ νὰ μοῦ λές ὅτι... θάργήσῃς νὰ μοῦ ξαναδώσῃς τὴν... ἐνόχλησή ἑνὸς τόσο μεγάλου γράμματος! 'Α, ὄχι, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ τὴν ξαναδώσῃς γρήγορα...

Δοξασμένο 'Ακρωτήρι, ἔλαβα καὶ τὸ γράμμα μὲ τὴ φωτογραφία καὶ μὴν ἀνησυχῆς. Ἡ νέα κυρία ποὺ τῆς τὸ ἔδωσες στὸ γραφεῖο μου εἶναι κόρη τοῦ κ. Φαίδωνος καὶ γι' αὐτὸ ἔλεγε τὴν κ. Παπαδοπούλου θείτσα. Εἶδα γιὰ τὴν ἀρρώστεια σου καὶ χάρηκα ποὺ ἦταν παραστική. Πολὺ ὡραῖες οἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἔκθεση ζωγραφικῆς τοῦ κ. Κουδούνα καθὼς κι' ἡ συνέχεια τῶν ἀναμνήσεών σου.

«'Ανάξια καὶ ταπεινὴ ὑπῆρξες ἀπέναντί μου, *Βασίλισσα τοῦ Χιοῦμορ*; Μπά! καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; Ἐπειδὴ ἄργησες λίγο νὰ μοῦ γράψῃς; Μὴ μεταχειρίζεσαι τέτοιες ἐκφράσεις, μὲ λυπεῖς...' Ὡστόσο τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε, γιατὶ εἶδα πὼς εἶσαι καλά. Ἐλπίζω νὰ σὲ ὑπακούῃ τώρα καὶ τὸ χέρι...

Χαίρω πολύ, *Σιδηροῦς Δούξ*, ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ ἐφετεινά μου μυθιστορήματα. Πραγματικῶς, τὸ ἕνα εἶναι πιὸ συγκινητικὸ καὶ τὸ ἄλλο πιὸ φαιδρό. 'Αλλ' αὐτὴ τὴν ποικιλία τὴν ἐπιδιώκω πάντα. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ὀκτασέλιδου φυλλαδίου μου δὲν εἶναι βέβαια λιγώτερο ἀπὸ τοῦ δωδεκασέλιδου· πάντα ὅμως τὸ δωδεκασέλιδο εἶναι πλουσιώτερο, ποικιλώτερο, καὶ πρέπει νὰ ξεσπαθώνετε γιὰ νὰ καθιερωθῇ.

Θὰ συμμορφωθῶ μὲ ὅσα μοῦ γράφεις, *Μουζελέν*. Ἡ γελοιογραφία ἐκείνη εἶχε πολιτικὸ χαρακτῆρα καὶ γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα πὼς εἶναι ἀκατάλληλη. Χαίρω ποὺ πῆρες καλοὺς βαθμοὺς καὶ τὴ δεύτερη τριμηνία· ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὰ τὰ «στρατιωτικά» ποὺ σᾶς ἐπροσθεσαν; Δὲν καταλαβαίνω τέτοιο μάθημα γιὰ κορίτσια.

Ἔλαβα, *Σεβὰχ Θαλασσινέ*, τὸ γράμμα σου μὲ τὶς λύσεις κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές. Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶσαι πιὰ τεμπέλης. Ὅσο γιὰ τὸ Βιβλίο τοῦ Μπάρι, πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς ἐγὼ ἔστειλα τὶς διευθύνσεις ὅλων ἐκείνων ποὺ ἀνανέωσαν καὶ τὸ Νοέμβρη καὶ τὸ Δεκέμβρη, ἑπομένως καὶ τὴ δική σου. Πῶς δὲν τὸ ἔλαβες ἀκόμα, ἐνῶ τὴν 1η 'Απριλίου μοῦ ἔγραψαν ἀπὸ ἐκεῖ πὼς τὸ ἔστειλαν σὲ ὅλους, δὲν ξέρω.

Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου, *Μικρὴ Πυργιωτοπούλα*. 'Αλήθεια, ἡ τύχη σου ἦταν σκληρή, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐγκαρτερῆς καὶ νὰ ὑπομένῃς, ἀφοῦ ὁ Θεὸς θέλησε νὰ σάφῃσῃ στὸν κόσμο μονάχη μ' ἕναν ἀδελφό. 'Αλλὰ γιατὶ λὲς μονάχη; Ἕνας ἀδελφὸς δὲν εἶναι καὶ συντροφιά, καὶ παρηγοριά, καὶ στήριγμα;.. Ἔπειτα, καθὼς μοῦ λές, ἔχεις καὶ μένα. Γράφε μου ὅμως πιὸ συχνά. Ἔτσι θὰ αἰσθάνεσαι πιὸ πολὺ τὴν παρηγοριά μου.

Πολλὰ πράγματα κάνεις, *Ταξιδιάρικο Πουλί*, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σου, καὶ γράφεις ὡραῖα, χωρὶς λάθη, ποὺ εἶναι σπάνιο. Φαίνεσαι πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ δέκα χρονῶν. Συνομιλήκους σου δὲν ξέρω νὰ σοῦ συστήσω· μπορεῖς ὅμως νὰ δημοσιεύσῃς μιὰ Μικρὴ 'Αγγελία ὅτι ζητεῖς ἀλληλογραφία μὲ μικρὰ παιδιὰ καὶ κορίτσια. Τὸ βιβλίο αὐτὸ («Μεγάλοι 'Εφευρέται») δὲν τὸ ξέρω. 'Ελπίζω νὰ μὴν ἀργήσῃς πάλι νὰ μοῦ γράψῃς.

Καὶ σύ, *'Αεροπορίνα*, ἄργησες πολὺ νὰ μοῦ γράψῃς· καὶ καλὰ ἂν ἤταν μόνο ἀπὸ τὰ μαθήματα μὰ κι' ἀπὸ τεμπελιά;.. Χαίρω ὡστόσο ποὺ πᾷς τόσο καλὰ στὸ σχολεῖο. 'Α, ὥραῖο δῶρο σοῦ ἔκαμε ὁ θεῖος σου ἀπὸ τὴν 'Αθήνα: τὴν 'Εγκυκλοπαιδεία 'Ελευθερουδάκη ἀπὸ δώδεκα τόμους. 'Αλλὰ τί ἐννοεῖς «σ' ἕναν πολὺ χοντρό». Εἶναι δεμένοι μαζί κι' οἱ δώδεκα; Δὲν τὸ πιστεύω. Στὸν κ. Φαίδωνα νὰ γράψῃς ἀργότερα γιατὶ τώρα ξέρω πὼς δὲν θὰ εἶχε νὰ σοῦ στείλῃ φωτογραφία.

Φέτος, *Σβυσμένη Μελωδία*, τὸ Πάσχα, παντοῦ ὁ καιρὸς δὲν ἦταν καθαυτό... πασχαλιάτικος, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε βέβαια κανένα νὰ γιορτάσῃ μὲ χαρὰ ὅπως γιόρτασες καὶ σύ. Εἶδα πὼς στὸ σχολεῖο χωρισθήκατε σὲ φεμινίστριες καὶ ἀντιφεμινίστριες φανατικές. Μ' ἐρωτᾶς τί ἰδέα ἔχω γιὰ τὸν φεμινισμό. 'Αλλὰ ὁ φεμινισμὸς εἶναι πολλῶν εἰδῶν. Πές μου τί εἴδους φεμινισμὸ προσδεύει ἡ ὁμάδα σας καὶ τότε θὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ ἂν τὸν ἐγκρίνω ἢ ὄχι.

Ξανθὴ 'Αμαζὼν, ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ θὰ σὲ κατατοπίσῃ σὲ ὅλα. Μὲ χαρὰ ἔκαμα τὴ γνωριμία σου ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα ὅπου μοῦ τὰ λὲς ὅλα. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστήθηκα ποὺ εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ σένα οἱ καθηγηταί σου καὶ ποὺ μιὰ ἔκθεσή σου διαβάσθηκε στὸ σχολεῖο καὶ χειροκροτήθηκε. Μπορεῖς βέβαια νὰ μοῦ τὴ στείλῃς γιὰ τὴ Σελίδα συνεργασίας κι' ἐγὼ θὰ κρίνω ἂν εἶναι κατάλληλη νὰ δημοσιευθῇ. Οἱ ὅροι εἶναι ἁπλοῖ: θὰ τὴν ἀντιγράψῃς καθαρὰ σὲ χωριστὸ χαρτί, θὰ βάλῃς ἀπὸ κάτω τὸ ψευδώνυμο καὶ τόνομά σου καὶ θὰ τὴν ἐσωκλείσῃς στὸ γράμμα σου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἔχουν πάλι μαζευθεῖ τόσα κομμάτια ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ κάνω καὶ τὴν ἐλαχίστη κριτικὴ γιὰ τὸ καθένα. 'Αναφέρω μόνον ὅσα ἔχουν ἀπορριφθῆ γιὰ νὰ μάθουν τὴν τύχη τους ὅσοι τὰ στείλαν καὶ νὰ στείλουν νέα.

'Απορρίπτονται: «Τὸ παράπονο τοῦ λουλουδιοῦ» τῆς *Ζ. Ο.*—«Ὁ σπορεὺς» τῆς *Λευκῆς Καμέλιας.*—«Μιὰ ἐκδρομὴ» τῆς *Γαλανομάτας.*—«Ἡ Ἄνοιξη» τῆς *Λεϋλᾶς*—«Γιὰ τὴν Πατρίδα» τῆς ἴδιας (σύμφωνα μὲ τὴ θέλησή της, ἀλλοιῶς θὰ δημοσιεύοταν γιατὶ εἶναι πολὺ καλό).—«Τὸ τελευταῖο Πάσχα» τῆς *Χιονοθύελλας.*—«Σίμων Πέτρος» τῆς *Μερσεντές.*—«Σύντομη Αὐτοβιογραφία μου» τοῦ *Βίκτωρ Οὐγκώ.*—«'Ανοιξιάτικες νοσταλγίες» τοῦ *Ριγολέττου.*—«Ἡ Ἄνοιξη» τοῦ *Συριανοῦ.*—«Πρωταπριλιὰ» τῆς *'Αρλὲτ.*—«Γνῶμες διασήμων ἀνδρῶν» τοῦ *Λαχαγοῦ Πτρέϋφους.*—«'Ανέκδοτα» τῆς *Μικρῆς Καλλιτέχνιδος.*—«Πάτησες τὴν πῆττα» τῆς *Νίκης.*—«25 Μαρτίου» τοῦ *Μάγκα.*—«Σκόρπια Μ. Μ.» τοῦ *Συριανοῦ* καὶ τοῦ *Προμάχου τῆς 'Ελευθερίας.*—«Ὁ δρόμος πρὸς τὰς 'Αθήνας» τῆς *Λευκῆς Καμέλιας.*—(τὸ γαλλικὸ κείμενο ὡραιότατο τὸ φυλάω γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω).—«Ὁ ἐρχομὸς τῆς φαρόβαρκας» τῆς *Βασίλισσας τοῦ Βορρᾶ.*—«Νιόδη» τῆς *'Αφρόεσσας.*—«Ἄνοιξη» τῆς *Μαρκησίας τῆς Χάριτος*—«Ζωγραφιὰ» τοῦ *Δοξασμένου 'Ακρωτήρι.*—«Ὕμνος στὴ Δευτεριὰ»(καθυστερημένο) τοῦ *Φαέθοντος.*—«Ὁ φάρος» τῆς *Κ.Κ.Κ.*—«Ἡ Δεωφόρος Ποσειδῶνος» τῆς *Μάνυας.*—«Ραμὼ» τοῦ *Μωραϊτικο Σταφύλι.*—Μένουν ἀκόμη μερικὰ κομμάτια ποὺ θέλω νὰ τὰ ξανακοιτάξω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: 'Ερμουπολίτης, ἀ. (ΟΟ). Παράξενος, ἀ. (ΙΜ). Ναύαρχος Κουντουριώτης, ἀ. (ΠΚ). 'Ερρίκος ντ' 'Αλπαρέ, ἀ. (...). Λευκὸς Κύκνος, κ. (ΧΔ). Φρεντίνα, κ. (ΧΜ). Μαρία Βαλέφσκα, κ. (ΕΓ). Μίκυ-Μάους, ἀ.(ΔΚ).

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Γκέϊσσα, κ. Βασίλισσα τοῦ Πόνου, κ. 'Αγύριστο Κεφάλι, ἀ.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ξανθὴν Ὀρειβατίδα* (ἔστειλα ὁ τετράδια περαστικά!) *'Ερρίκον Ντ' Ἄλπαρὲ* (θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση· ἔστειλα καὶ 2 τετράδια.) *Γ. 'Αντωνόπουλον* (Χριστὸς 'Ανέστη! ἔστειλα· εἶσαι πολλὰ χρόνια συνδρομητής, ἀλλὰ δὲν μοῦ γράφεις...) *Μάγκαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· μόνο οἱ «Λογοπαικτικὲς 'Ερωτήσεις» στάλθηκαν ἀντικανονικά· δὲν εἶδες πὼς φέτος δὲν δέχομαι ἀπὸ λίγες-λίγες 'Ασκήσεις, παρὰ Συλλογές τουλάχιστο ἀπὸ δώδεκα; ἔχεις καιρὸ νὰ μοῦ στείλῃς μιὰ τέτοια ὡς τὸ τέλος Μαΐου!) *'Ηρὼ Ν. Σιδερῆ* (σὲ παραπέμπω στὴν παραπάνω ἀπάντησή μου πρὸς τὸν *Σεβὰχ Θαλασσινό*) *Μύραν 'Αλόγη* (προηγούμενο δὲν θυμοῦμαι τώρα· σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ποὺ ἐζήτησες· τὸ διήγημα εὐχαρίστως θὰ τὸ διαβάσω!) *'Αλεξάνδραν Μαγνήσαλη* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου, παλιά μου φίλη· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο· ὅσοι λαβαίνουν μέρος στὴν κίνηση ἔχουν, βλέπεις, ὅλοι ἂν προτιμᾷς ὅμως μὲ τόνομά σου, δὲν ἀπαγορεύεται· μόνο γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας τὸ ψευδώνυμο εἶναι ὑποχρεωτικό!) *Δολέττα Πατσάϊδερ* (ἐξήγησα πὼς ἐξαιτίας τυπογραφικῶν ἀνωμαλιῶν τὰ προηγούμενα φυλλάδιά μου καθυστεροῦσαν· ἀλλὰ ἡ τάξη τώρα ξαναγύρισε· σοῦ ξανάστειλα τὸ 19 φυλλάδιο ποὺ δὲν εἶχες λάβει!) *Δάφνην τοῦ Κήπου* (χαίρω ποὺ ἡ θεία ἔγινε κα-

λά· τὸ μεγάλο σου καλό· περιμένω καὶ τὸ μεγαλύτερο γράμμα·) *Γκέϊσσαν* (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ πολύ· τώρα ποὺ πέρασαν ὅλ' αὐτὰ τὰ δυσάρεστα, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς σγχνότερα· λυσόχαρτο ἔστειλα·) *Κεριμὰν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὡραία φωτογραφία·) *Ὀπαδὸν Ἀμερικανισμοῦ, Δούλαν Εὐθ. Ζησίμου, Φρανσίναν* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *30* Ἀπριλίου θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ἰουλίου.

290. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου ἄρθρο οὐδέτερο,
Ἄρτυμα τἄλλο μου κοινό,
(Τὸ τρίτο δὲν χρειάζεται)·
Καὶ μὲ τὰ δυὸ στεριὲς καὶ θάλασσες
Περνᾶτε ὥς κι' ὠκεανό,
Καὶ πόσο διασκεδάζετε! Διάνα

291. Συλλαβόγριφος

Δυὸ νότες καὶ φωνῆεν
Ἀρκεῖ νὰ συνδυάσω,
Κάποια γνωστή μας πόλη
Γιὰ νὰ σᾶς παρουσιάσω.
Τυρταῖος

292. Μεταγραμματισμὸς

Κάποιο ζῶο τρωκτικό,
Μὲ τὸ Κάπα, ἐξωτικό,
Μὲ τὸ Πῖ, ἂν ἀγαπᾷς,
Ξένος σεβαστὸς παπᾶς.
Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

293. Ἀναγραμματισμὸς

Πολλὴ ζέστη σήμερα ἔχει
Κι' ἀπ' τὸ μέτωπό μου τρέχει...
Μ' ἂν ἀναγραμματισθῇ
Χώρα θὰ παρουσιασθῇ.
Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

294. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * * * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νὰντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγινώσκωνται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν: Ἀργοναύτης, γοργῶν, ἀρχαῖος θεός, ἡ Παναγία, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ὕπνος βαθύς, ἐθνομάρτυς, ὄνομα διασήμων Ρωμαίων.
Πούλια

295. Κρυπτογραφικὸν

123456738 = Κοινὸν ὄνομα νησου.
2342751 = Υἱὸς τῆς Γῆς.
32348 = Πόλις τῆς Γαλλίας.
48351 = Νῆσος.
5624751 = Ρωμαῖος ποιητής.
6738 = Ἐργαλεῖον.
7145672 = Μάθημα.
862753 = Ναὸς θεᾶς.
Μικρούλα Τραλαλὰ

296. Ἐπιγραφὴ

Ν
Ε Μ Ο
Σ Η Ρ Ο Π
Α Σ Ο Ν Ε Δ Υ
Ο Σ Ι Ο Ε
Θ Ν Υ
Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Πίστις-Πατρὶς

297. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων, σχηματίζουν Ἐπιγραφὴν τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητής· 2, Ἀρχαῖος κωμωδιογράφος· 3, Θεὸς αἰγύπτιος· 4, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης.
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

298. Ἐλλιποσύμφωνον

ααιοη-ααιοηώ-α-αα-ααιοη
Παράξενη Μικρούλα

299. Γρῖφος

τε
τε τε
θ 100 ἔτη π βε
τε τε
τε
Παράξενη Μικρούλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 8.

94. Μισάνθρωπος (μῦς, ἄνθρωπος).— 95. Μάλαμα (μαμά-μα, λᾶ, μά).— 96. Τειρεσίας (τί, ρέ, σῖ, ἂς).— 97. Σιμὰ-Σιάμ.

98.
Μ
Α Η Ρ
Σ Υ Ρ Ο Σ
Ξ Ε Ν Ο Φ Ω Ν
Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η

99. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ (Ρούθ Ὅμηρος, μύθος, ἥμερος, Θησεύς, Εὐρυσθεύς, ὑμέρ, Σήμ).—100 104. Τὸ πτερωτὸ εἶναι τὸ Σ: Σωκράτης, Ἀσία, Ἀλσατία, Ἀγησίλαος, ΡοβεΣπιέρος).— 105. Τ-ΧΝ-ΡΧΝ-Χ-Κ-ΤΛΣ= *Τὸ ἔχον ἀρχὴν ἔχει καὶ τέλος* (Τάμεσις, Χέοψ, Νουμᾶς, Ραδάμανθυς, Χανιά, Νεῖλος, Χελιδών, Κάϊρον, Ταίναρον, Λυκοῦργος, Σουηδία).—106. Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί.— 107. *Ὀψόμεθα ἐς Φιλίππους* (ὄψ, ο μὲ θα, ἐς φῖ λί, ποῦς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—376]

ΚΑΣΤΡΙΝΗ: Ὑψηλή, ἀδύνατη, κασταινὰ μάτια καὶ μαλλιά. Εὔθυμη, καλόκαρδη, εὐγενικιά, χαριτωμένη, μ' ἀληθινὴ λατρεία στὰ σπόρ, στὴ μουσική.
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ

[ΑΗ'—377]

Παιδιά, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. καρτοῦλες. Στεῖλτε στὴν Διεύθ.: [ΑΗ'—316]. *Κοσμοκράτορ*, εὐχαριστῶ.
ΠΑΝΖΟΥΡΑΙΣΜΟΣ

[ΑΗ'—378]

Μπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς «Διαπλάσεως» χαιρετῶ καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες τὶς Διαπλασόπουλες τῆς Μεσαίας τάξεως. Γράψατε: Ἀνίδα Ναυσικᾶν Παλαιολόγου, Ἰονικὴ Τράπεζα, Ἀθήνας, διὰ
Ξανθὴν Ἀμαζόνα

[ΑΗ'—379]

Κυρίαρχε Διαπλασόκοσμου: οὔτε *Συριανός*=Ροσολᾶτος, οὔτε *Θαλασσοκράτωρ*=Σπηλιωτόπουλος, οὔτε *Μέφιστος*=Ζησιμᾶτος, οὔτε *Δημήτρωφ*=Ἀργυράκης. (Διάπλασις: *Βεβαιότατα*).
«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΑΗ'—380]

Διαπλασόκοσμε, ἀνάμενε τὰς ἐκπλήξεις τοῦ «Ἑρμουπόλιτου». Μέφιστε, Θαλασσοκράτορ, ἂν δὲν δηλώσετε ὁποταγήν, θὰ σᾶς ἀποκαλύψω. *Ἑρμουπολίτης*

[ΑΗ'—381]

Βαρκούλα τοῦ Νείλου, τὸ νοῦ σας στὸ προσεχὲς μάτς τοῦ βόλεϋ, γιατὶ φοβούμεθα ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι Ο μὲ 15. Ἐξ αἰτίας τοῦ ὡραίου σερβὶ σας!!! καὶ τῶν πετυχεμένων καρφιῶν σας!!! Μία συμβουλή: Ὀλιτωτέρα *συγκίνησις*,
Σβυσμένη Μελωδία, Καστρινὴ

[ΑΗ'—382]

Ζητοῦνται: Ἀντιπρόεδρος καὶ μέλη διὰ προσεχῶς ἱδρυόμενον σύλλογον.
Ἐρρῖκος ντ' Ἀλπαρὲ

[ΑΗ'—383]

Βασίλειος Βουλγαροκτόνος=Λαμπρόπουλος, Νηρηΐς=Μίνα Καραγιαννοπούλου.
Ἐρρῖκος ντ' Ἀλπαρὲ

[ΑΗ'—384]

Προσλαμβάνουμε, ὡς μέλος, τὸ νέο ἀστέρι *«Ντεάνα Ντοῦρμπιν»*.
«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ»

[ΑΗ'—385]

Εἰς τὴν [ΑΗ'—361] δὲν ἐδημοσιεύθη ὅτι ὁ Φρέντερικ Μάρς δὲν λέγεται Ροσολᾶτος. (Διάπλασις: Βεβαιότατα).
«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ»

[ΑΗ'—386]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφῶ. Δ]σις: Ἀλεξάνδρα Μαγνήσαλη, Συνοικισμὸς Χαριλάου, Θεσσαλονίκη.

[ΑΗ'—387]

Τίκ-Τάκ, ἔλαβες γράμμα;
Δάφνη τοῦ Κήπου

[ΑΗ'—388]

Τόμπολα, τί σημαίνει ἡ [ΑΗ'—345]; Σιμοῦν=Στάθεργης. *Σίνα*

[ΑΗ'—389]

Γειά σου Διαπλασόκοσμε, ἕνα γραμματάκι σου θὰ μὲ γέμιζε χαράν. Περιμένω ἀπὸ ὅλους ὅλες. Ἀναστάσιον Κάππον, Κέρκυραν, διὰ . . . *Ὀρφεὺς*

[ΑΗ'—390]

Βραβεύουμε: Φοίβη, Ξανθὴ Ὑδραιοπούλα, Πόλη τῶν Ὀνείρων. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμε.—*Ζακυνθινούλα, Χρυσόθεμις*

[ΑΗ'—391]

Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν=Γεώργιος Κωστόπουλος! Γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴ βάζῃς σὲ πειρασμὸ τὸ διαπλασόκοσμο. *Κεριμὰν*

[ΑΗ'—392]

Ὁποιος μ' ἐμὲ τὰ βάλει—θὰ εὕρῃ τὸν μπελᾶ του—γι' αὐτὸ καλὰ θὰ κάνῃ—νὰ κάτσῃ στὰ... αὐγά του. *Κεριμὰν*

[ΑΗ' 393)

Θλιμμένη Μελωδία, βαρέθηκα νὰ περιμένω. Στεῖλε, παρακαλῶ, τελειωτικὲς ἐξηγήσεις. *Λεϋλᾶ*

[ΑΗ'—394]

Ρόμπερ Τέϋλορ, σοῦ ἔγραφα. Γιὰ ἐκεῖνο ποὺ μὲ ρωτᾶς σοῦ γράφω μέσα.
Ντανιὲλ Νταριὲ

[ΑΗ'—395]

Μπετούλ, «τὸ μέλλον εἶναι ἀόριστον». Μὴ τὴν κρίνεις λοιπόν. . . Δὲν ξεύρεις τί θὰ σοῦ συμβῇ καὶ σένα. . .
Μουζελὲν

[ΑΗ'—396]

Λεϋλᾶ, τὰ «gerda» κια τί κάνουν μεγαλώνουν; δὲν μοῦ τὰ ἀναφέρεις πιά, γιατί; Νινέτα, τὰ okibiliyorsum τὰ πῆρες;
Μουζελὲν

[ΑΗ'—397]

Χιονισμένη *Ἐλάτη, Κυκλαμιά*, χρόνια εὐτυχισμένα. (Καθυστερημένη).
Ζακυνθυνούλα

[ΑΗ'—398]

Πρωτομπαίνοντας στὸ διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους ες.
Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι

[ΑΗ'—399]

Στὴν ἀγαπημένη μου *Λεϋλᾶ* εὔχομαι γιὰ τὰ γενέθλια της χρόνια πάμπολλα καὶ τρισευτυχισμένα.
Πριγκίπισσα Οὐγκὲτ

[ΑΗ'—400]

Λεϋλᾶ μου, χρόνια πολλὰ γεμάτα εὐτυχία. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ θαυμάσιο ἄλμπουμ. *Εὐάννα*

Τύποις Ξ. Ζαργιάδου